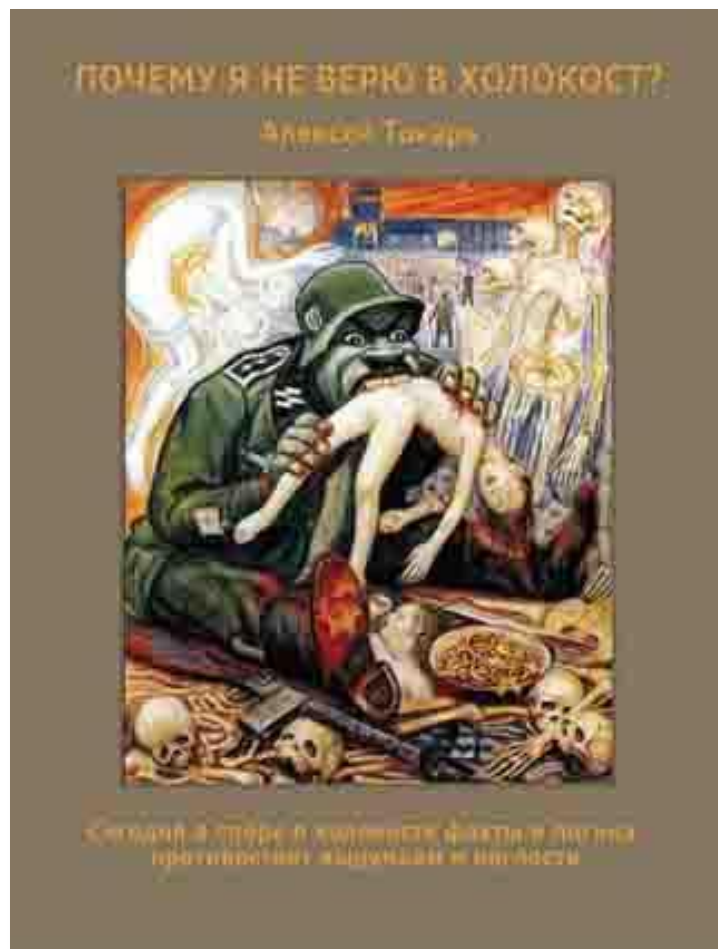

Алексей Токар

Защо не вярвам в Холокоста?

Спрях да вярвам в холокоста, защото съчинителите на този мит ме смятат за идиот, опитвайки се непрекъснато да изкарат несъществуващи и невероятни факти за истина.

Отдавна забелязах, че в цялата теория на холокоста - която и история да вземеш - винаги се натъкваш на несъответствия и пропуски. Разгледайте внимателно която и да е от известните легенди за холокоста и ще откриете, че тя се състои от преувеличения, измислици, фалшификации и измами: Списъкът на Шиндлер, сапунът от евреи, Бабий Яр, търговията с паспорти на Валенберг, протокола от конференцията във Ванзее, убийствата чрез пара, докладите от айнзацгрупите, газовите камери, дизеловите двигатели като оръжие на убийство, автомобилите-душегубки, дневникът на Ане Франк, абажурите от кожа на евреи, електроконвейерите за убийства, „въстанието” във Варшавското гето, и т. н. и т. н.

В ултимативна форма ни карат да повярваме в гигантските по своя мащаб убийства в химични скотобойни, неоставящи абсолютно никакви следи: нито газови камери, нито техни чертежи или снимки, никакви указания за тяхното използване или резултати от аутопсията на най-малко една жертва на обгазяване, нито един масов гроб, нито пепел, нито кости, никакви документи - нищо. Истерично ни принуждават да приемем на доверие невероятните истории за масови екзекуции на десетки хиляди евреи, след което не са останали нито гробове, нито трупове, нито куршуми или гилзи. „Холокостът” уж е доказан от легиони по чудо оцелели евреи, като всеки поотделно представлява сам по себе си доказателство, че въпреки интерниранията и депортациите на евреите - обявили им война, германците не са ги унищожили като народ.

Ако поне малко вникнете в случаите на холокоста ще откриете, че холокостниците като цяло няма с какво да потвърдят своите истории. В арсенала си имат неизвестно по произход число „шест милиона”, някои снимки - които по никакъв начин не потвърждават холокоста и като последен аргумент - позоваване на частния еврейски ресурс - „Уикипедия”, която много шегаджии наричат „Жидопедия.” Също могат да ви разкажат за „протоколът от конференцията във Ванзее”, но това изобщо не е смешно - със същия успех може да се нарече „протокол” и опаковка от бонбони - позовавайки се на факта, че производителят е зашифровал в надписите „окончателно решение”.

За разобличаване на ревизионистите преди време стартира уебсайтът Nizkor. Встъпвайки в дискусия с ревизионистите, низкоровците бяха принудени да опитват да указват конкретни цифри, документи, места и обстоятелства и да привеждат съответни цитати. Само, че в откритата дискусия станаха видни всички слаби позиции на холокостниците, а техните аргументи бяха опровергавани съвсем лесно. За да не се компрометира, проектът Nizkor е закрит, въпреки че техните отдавна разобличени „канонични” аргументи останаха да висят на сайта.

Както научни дискусии и обсъждане на холокоста не се допускат, а изследване на веществени доказателства за съществуването му е забранено, се оказва, че това явление е набор от митове, които не са потвърдени от никакви сериозни научни изследвания. Ярък пример е един от основните митове - „Трагедията на Бабий Яр” - представляващ единствено коренно различни и невероятни измислици на десет завербувани от НКВД евреи - една фентъзи книга, една симфония и няколко

стихотворения, също написани от евреи. Смешно е да се каже, но за 70 години не е установено нито мястото на разстрела, нито е намерена някаква следа от него.

Цялата теория на „холокоста“ се основава единствено на противоречивите свидетелски показания на няколко десетки евреи и изтръгнатите с невероятни изтезания признания на осъдените германци. Документи доказващи холокоста не съществуват. Няма и масови гробове на жертвите на холокоста. Не съществуват никакви конкретни доказателства и потвърждения на основни положения на холокоста. Тъй като за „ключовите елементи“ на холокоста може да се говори само условно, всеки „холокост експерт“ развива своя собствена версия на събитията, по свой собствен начин тълкува всяко събитие и дава своите собствени оценки за броя на жертвите, като оценките от различни „експерти“ за едно и също събитие може да се различават с милиони. В резултат на това, холокоста умишлено се трансформира в някаква неразбираема абстракция без точна форма, а милионните разлики в цифрите дори и сред привържениците на версията за холокоста за пореден път показват, че научни доказателства за това събитие не съществуват.

Несигурността и неяснота на легендата превръща обсъждането на холокоста във фантазмагория - какво да обсъждате, ако вашите опоненти не могат да формулират отчетливо никаква основна позиция - подлежаща на обсъждане? Очевидно, това се прави със скрит мотив - ако предметът на дискусиата не е определен, какви убедителни възражения можеш да представиш? Започвате да обсъждате една версия и веднага ви казват, че това изобщо не е така и ти подхвърлят друга. Интересното е, че противоречащите си една на друга версии в легендата за холокоста си съжителстват мирно и никой от адептите на тази легенда не е обезпокоен - за тях главното е да се внуши, че холокостът е най-ужасното и страшно явление в световната история, а подробностите за това явление не са важни. Подробности не обичат да обсъждат. За какво са ти подробности, като така или иначе не можеш да осъзнаеш смразяващия ужас на холокоста.

Съмненията започват веднага, след като честно и почтено се опиташ да вникнеш в и натрупаните митове за холокоста и се задълбочиш в детайлите. Но детайлите винаги внимателно се отбягват то холокостниците. Очевидно е, че има нещо наистина нередно:

- В Бабий Яр са разстреляни стотици хиляди хора ...
- Къде точно?
- Все още не е установено ...
- Къде са трупове?
- Изгорили са ги ...
- А къде е пепелта?
- Разпръснали са я ...

- С изгорели газове в Треблинка са отровени почти един милион души ...
- Къде?
- В дървена барака, която след това е била разрушена ...

- Къде са труповете?
- Изгорили са ги ...
- А къде е пепелта?
- Разпръснали са я ...

Детайлите са най-слабото място на историята на холокоста, а без подробности не може да се обясни логистиката на процеса. В митовете за холокоста всичко се случва като по магия. Елементарен пример - пропагандаторите на направлението „холокост чрез куршуми“ завършват своите истории така: „...и тогава извели евреите от селото в гората и ги разстреляли“. Въпросът дори не е в това, че никъде не са намерени или изкопавани гробове, въпросът е защо никога разказвачите не казват кога и кой е изкопал и след това заровил толкова голям гроб? Също така разказвачите на холокоста не ви отговарят на въпроса с какво оръжие в Бабий Яр са застреляни десетки хиляди хора (въпреки че сега е още по-лесно да се установи - в земята би трябвало да има стотици хиляди куршуми).

Точно същите въпроси могат да бъдат задавани и за други направления на холокоста: на кого се приписват автомобилите-душегубки, кой ги управлявал и поддържал? И ако в Бабий Яр се твърди, че са изгорени сто хиляди трупа, то кой и откъде е доставил такова колосално количество дърва? Ако стотици хиляди хора са били изгорени в крематориума в Аушвиц, къде е бил склада за въглища (или дърва) и как и от кого е доставяно горивото за пещите?

Абсурд: «газова камера» и крематориум (коминът е построен след войната) срещу прозорците на болницата. Болните и персоналът са могли да наблюдават през прозорците как през пробитите след войната отвори в покрива есесовците изсипват върху главите на евреите гранулите против въшки.

Ако евреите в Аушвиц са тровени с препарат против въшки, насипван през отвори в покрива – то по какъв начин средството е било доставено на покрива и как и от кого се е изсипвало? На покрива е стоял есесовец, отварял с отварачка за консерви кутията и е изсипвал съдържанието долу? Или е имал помощник? А докато е бил на покрива – отдолу ли са му хвърляли кутиите, или са ги качвали по подвижна стълба? Ако е по стълба – с чанта или чувал са ги качвали? След като гранулите са били изсипани – къде есесовецът е чакал новата партида? На стол ли е седял на покрива? Частици от гранулите падали ли са върху дрехите му? Къде след това той е свалял противогаза, вземал душ и се е преобличал? Върху „газовата камера” от 30 метра гледат прозорците на суперсъвременната за това време болница – значи много от пациентите са могли да гледат това незабравимо есесовско масово убийство и да го опишат в подробности. Но няма нито едно описание! А да се установи кой в момента е бил в болницата е от лесно, по-лесно - всички медицински картони са запазени.

Можете да вземете всеки холокостовски мит и върху неговите детайли да потренирате ума си, прилагайки професионални знания. Така например се посочва, че в лагерите Белцек, Собибор и Треблинка хората са тровени в дървени бараки с изгорели газове от бракуван танков двигател. Автомобилистът може да провери срока на експлоатация на танков двигател, а екологът - дали е възможно да се осигури херметизация в дървена барака, както и доколко са токсични изгорелите газове от дизелов двигател. Икономистът може изчисли - изгодно ли е при липсата на ресурси да возиш хора през цяла Европа до дървена барака с бракуван двигател или е по-добре да организираш такова палаческо чудо на място. А психолог може да направи извод – характерно ли е за педантичните и разумни германци да организират такова идиотско транспортиране.

Ето защо пред мислещите хора възникват много въпроси относно всяка от историите за холокоста. По време на войната някои вестници съобщават, че от евреи се правят дърводелско лепило и машинно масло и никой не го отрича. Сега не е ясно: лепилото и машинното масло все още ли присъстват в официалната версия за холокоста? Сапунът от евреи вече „официално” е отречен, но абажурите от кожа на евреи - не. Следователно - присъстват ли абажурите в официалната версия? Правили ли са абажури от евреи или не?

Хората от по-възрастните поколения ще си спомнят, че в началото на 70-те по радиото в Съветския съюз постоянно се въртеше песента „Бухенвалдска аларма” в изпълнение на Муслим Магомаев. Имаше такъв текст:

*«Это жертвы ожили из пепла
И восстали вновь, и восстали вновь! ...
Сотни тысяч заживо сожженных
Строятся, строятся в шеренги к ряду ряд.
Интернациональные колонны
С нами говорят, с нами говорят.»*

Днес тази песен напомня, че според първоначалната версия на легендата за холокоста, националсоциалистите изгаряли евреите живи (така е наречена и самата легенда „холокост” - в религиозни текстове тази дума означава жертвоприношение чрез

изгаряне). Къде мога да науча - темата за изгаряне на живи хора вече изтеглена ли е от каноничната версия? При инспекция на холокоста няма никакви заключения на тази тема. И все пак – изгаряни ли са живи или не?

През 1945 г. еврейският писател Василий-Йосиф Гросман съчинява хорър на име „Треблинският ад“, който е под формата на брошура, разпространена като документ от обвинението в Нюрнбергския процес. Съдържанието на тази брошура спокойно може да бъде описано като „бълнуване на луд“. Къде мога да науча – включена ли е тази официална нюрнбергска галимация в теорията за холокоста? Смята ли се за адекватно описанието на лагера Треблинка? Ако е „Да“ – то и под дулото на пистолет няма да повярвам в холокоста, ако е „Не“, има ли известни холокостен равинат, или инспекция, които приписват на такива истории знак на кошерност?

Има ли някакво място в интернет, където можете да следите актуализираната версия на холокоста и което показва тенденциите в него? Уикипедия? Едва ли - там пишат какво ли не и сериозните хора не се основават на нея. Музеите на холокоста? Едва ли - неотдавнашният скандал, когато от полския музей в Аушвиц с пазарлък искаха музея на холокоста във Вашингтон да върне взета назаем дървена колиба убеждава, че холокоста за тях е само един огромен бизнес (холокостният туризъм ежегодно носи на поляците стотици милиони евро. Само израелското правителство ежегодно заделя 50 милиона долара, за да могат евреите да направят поклонение в светинята Аушвиц) и следователно търговските диснилендоподобни музеи се интересуват само от по-нататъшното раздухване на ужасите на холокоста, а не от обективните научни изследвания.

* * *

Въпреки че разпространителите на версията за холокоста са много, всички упорито мълчат за мащабната евакуация на еврейското население към СССР. В действителност според статистиката са били евакуирани почти всички евреи от окупираната от германците територия на Съветския съюз и присъединените през 1939 г. към него Галиция, Западна Беларусия и Прибалтика – всичко около 4 млн. души. Успяват да евакуират евреи дори от пограничните градове. Според агенция ЈТА (Еврейска Телеграфна Агенция) от 65 000 евреи в Кишинев са евакуирани 52 000!

Според ЦСУ на СССР, от изброените по списък, към 15 септември 1941г. делът на евреите (с изключение на децата, евакуирани от детски учреждения) от евакуираното население е бил 24,8 % (те са на второ място след съставляващата основна група от работници в руските фабрики – 52,9 %). В резултат на евакуацията, например еврейското население в Молотов (сега Перм) и района на Свердловск е увеличено 8 пъти. В началото на войната в Узбекистан, Казахстан и други централноазиатски републики са евакуирани 1,5 милиона евреи. Според данни на Съвета за евакуация, в началото на декември 1941 г., евреите вече представляват 26,9% от всички евакуирани.

Защо евреите не проучват непознаващата прецедент в световната история евакуация и не пишат за нея в дисертациите си? В архивите все още се съхраняват всички документи и евакуационни картони. Дори и тези 250 000 (по други данни 300

000) полски евреи, които германците освобождават от окупираната територия на Полша, също са евакуирани дълбоко в територията на СССР. Всички документи за събитията са идеално запазени. Защо тази тема не ги интересува?

Фамилия Абрамацен		Имя Брум ²⁹⁵	
Отчество Израил.		Отношение к главе семьи глава	
Пол м	Год рождения 1902	Место рождения	
Специальность и стаж Леккар		Национальность евр	
Место жительства область (рай) до эвакуации: Львов		Где работал до эвакуации Химфарм	
Кем работал (должность) Леккар		Цех	
Где поселен (адрес) Аудит. ил. Хоз. ил. Абдигит. Мамак-Султ. ил. Кб. Оруд. ил. ил.		№ списка 192 стр. 37	
		№ по списку 249	
		Где работает в настоящее время	
		Учрежд. Кому	
		Должн.	

Един от милионите картони на евреи, намиращи се в архивите за евакуацията. Както виждаме – 39-годишният глава на семейство Брум Абрамацен успява да се евакуира от Львов – хора с такава уникална специалност биха били необходими в тила. По чудесен начин в списъците за евакуация попадат еврей-аптекари, търговски работници, общари, заготовчици и т.н. Всички те в момента се смятат за жертви на холокоста.

В същото време съществуват много документи, опровергаващи съществуването на т. н. „холокост“. Например - в специалния архив на Международната служба по издирване на Червения кръст в Бад-Аролзен (Германия) има десетки милиони засекретени отчетни картони на депортираните и интернираните в лагери. А в Москва се намира целия архив на Аушвиц - също с личните дела на лагерниците. В тези картони са записани преместванията и друга подобна информация за всички затворници от лагерите - включително и извършваните видове работа и дори възнагражденията им. Има и „Книга на смъртността“, където щателно се документират причините за смъртта на всеки затворник (напомням - гражданите в лагерите са отбивали временно наказание). Изкаралите срока са освобождавани, а ако в лагера са сключили брак или са починали - всичко е записано точно както и днес в службите по вписванията на гражданското състояние. В действителност - архива в Бад-Аролзен архив е точно такава служба. Евреите, живели в гетата си припомнят, че ако някой от роднините им е умирал – например в Аушвиц, по пощата е пристигало удостоверение за смърт). Но всички тези данни за затворниците в лагерите са засекретени – в Бад Аролзен под претекст за „нахлуване в личния живот“, а в Москва - без никакъв претекст. Въпреки това евреите не отварят тези архиви, не публикуват статистиката, за да кажат истината за „холокоста“, а напротив - те трябва да „защитят“ личния им и както изглежда - съвсем не холокостен живот по време на войната.

Пропагандаторите на холокоста твърдят, че заповедта за изстреблението на евреите не е запазена. Всъщност и аз допускам, че този най-важен документ може да е бил унищожен. Но документ, който дава началото на изстреблението на евреи в промишлени количества би трябвало да е последван от стотици хиляди вторични документи „в изпълнение на заповедта.” Например - пропагандата на холокоста твърди, че на Бабий Яр са изгорени сто хиляди трупа. За тази операция се изискват хиляди тонове дърва, десетки транспортни единици, хиляди литри гориво. Къде са документите за закупуване на дърва? Къде са нарежданията за ползване на транспорт? Текат кървави битки, германците отстъпват, след два месеца в Киев ще стъпят съветските войски – кой герой е издал по това време заповед да прехвърля дефицитния транспорт за изгаряне на труповете? (Между другото - Иван Кудря получава титлата Герой на Съветския съюз, за пленяването на целия-целеничък архив на Гестапо в Киев. Къде се намира този архив? Какви документи има там, за да се хвърли светлина върху холокоста и по-специално върху Бабий Яр? Няма ли там агентурна част от девет равини, призовавали евреите да отидат в Палестина?). Ако някои наивни хора мислят, че всичко, от каквото са имали нужда германците, например дърва - просто така са ги отнемали от хората - това не е истина. Всичко официално се закупува с райсмарки от предприятия и граждански лица. Припомнете си бащата на Ане Франк, които е продавал на Вермахта препарати за запалителни бомби и съхраняване на кръв, припомнете си филма за снабдяването със свинска четина - „Подвигът на разузнавача” със запомнящата се фраза „Търпение и вашата четина ще се превърне в злато!”. Всеки човек, дори и повърхностно запознат с управленска дейност знае, че една заповед от висшестоящ орган поражда десетки документи от по-ниско равнище, а при германската бюрокрация - всяко нейно действие е било обезпечавано на хартия.

Това показва, че основните твърдения на мита за холокоста изобщо не се поддържат от вторични данни. Искам да потвърдя тази теза е още един пример. Съществуват десетки хиляди снимки на Аушвиц. Например - всички сме гледали снимките, където е заснето пристигането на влакове с унгарски евреи в Аушвиц 1. На снимката се забелязва липса на охрана и може да се види как зарадвани лагерни аборигени в раирани дрехи търсят сред новопристигналите роднини и приятели. Разбира се, пропагандаторите на холокоста надписват подобни снимки с нещо като „пристигналите за изгаряне в газовите камери.” Но на никоя снимка не е регистрирано пристигането на влак с въглища или планини от вече разтоварени въглища, или най-малкото място за съхранение на въглища, което безусловно ще потрѣбва за изгарянето на милиони хора.

Гето, юденратът, еврейската полиция - мащабното сътрудничество на евреите с нацистите

Защо евреите не изследват живота в гетата на Черновиц, Проскуров, Кременчуг, Винаца, Жмеринка, Каменец-Подолск, Минск и десетки други градове? Не е ли затова, че еврейските равинство и юденрат са си сътрудничили с нацистите, а евреите не са тероризирани от германците, а от собствената си еврейска полиция? Дали не е, защото много евреи с радост създаваха гетата, считайки ги за тяхно добро? Те казваха:

„Гетото създава условия за културна автономия, изолира от асимилационни влияния на чужди култури и позволява на хората да бъдат себе си. Да, сега е непоносимо трудно, но се води война. Ние трябва да намерим общ език с германците. Това ще ни позволи да преживеем войната в състояние на национална цялост, а след това да излезем извън пределите на Европа (което всъщност е целта и на германците), съхранявайки култура, традиции и религия.“

Общо в Европа са създадени около 1000 гета, в които живеят най-малко един милион евреи. В „Справочник за лагерите, затворите и гетата в окупираната територия на Украйна (1941 – 1944 г.)“, изготвен от Държавната комисия за архивите на Украйна през 2000 г. са споменати повече от 300 гета. Това означава, че в Украйна е имало 300 юденрата, всеки от които се състои от влиятелни евреи и равини, както и десетки, ако не и стотици еврейски полицаи (в гетото в Лвов е имало 750 еврейски полицаи).

Нека ви напомня - гетата (еврейските квартали) са съществували на принципите на еврейското самоуправление в оградени жилищни райони в населените места на териториите под контрола на германците, където евреите са насилствено премествани, за да се изолират от нееврейското население. Орган на самоуправление в гетото и един от инструментите на окупационния режим е Юденрат (еврейски съвет), в състава на който влизат най-авторитетните в града, населеното място или селото евреи - бизнесмени, адвокати, лекари, равини. Така например в Злочеве (Лвовска област) членове на Юденрат стават 12 души със степен доктор на науките. Юденратът обезпечава икономическия живот и предоставя комуналните услуги в еврейския квартал. При създаването на гетото неевреите са изселвани от еврейския квартал - всъщност града е бивал разделян на еврейска и нееврейската част.

Не е възможно да се опише гетото, без да се спомене еврейската полиция, която е създадена, за да поддържа реда там (пол. *Zydowska Sluzba Porzadkowa* — «еврейска служба за реда». В Украйна са я наричали просто «еврейска полиция»). В най-голямото гето - Варшавското, еврейската полиция наброява около 2 500 души, в Лодз – 1 200, в Лвов - до 750, във Вилнюс - 210, в Краков - 150, в Ковно - 200. Освен на територията на СССР и Полша, еврейската полиция е съществувала и в Берлин, в концентрационния лагер Дранси във Франция и концлагера Вестерброк в Холандия. Полицайте осигуряват вътрешния ред и законността в еврейските квартали, участват в хайки за нелегални евреи, извършват ескорт при преселването и депортирането на евреите, обезпечават изпълнението на нарежданията на окупационните власти и т. н. От време на време еврейски полицаи са участвали в разстрели – например на 27 октомври 1942 г. под ръководството на началника на Вилнюското гето С. Деслер, 7 члена на еврейската полиция вземат участие в избиването на 406 беларуси в Ошмяна (Беларус).

Сега нека прочетем неподправената история на Давид Юдачка за живота в едно от стотиците типични гета на Украйна (с. Станиславчик, Виницка област):

„Германците влязоха в селото 17 юли 1941г... Гетото бе създадено през пролетта на 1942 г. То бе разположено на територия до бившия дом на културата. Оградиха западната част на селото с бодлива тел. Нашето семейство трябваше да се премести, тъй като нашата къща не попадна на територията на гетото. В гетото останаха само занаятчии и специалисти, за обслужване на местното население. Останалите евреи бяха преселени на територията на бившата най-голяма ферма за добитък в

близост до село Носковци. Тази област нарекоха Затишие. Самата ферма беше разрушена, без прозорци и врати. Хората, живеещи в Затишие скитаха от село на село, търсейки някаква работа, заменяха за храна и последните си вещи. Търсеха в земята останали замръзнали картофи, цвекло. Ръководител на този лагер беше Льов Щивелман, който след освобождението беше осъден за жестокост към хората. През зимата много хора умряха от студ и глад. Някои се опитаха да влязат в Станиславчиското гето. Малцина жители на Затишие дочакаха победата.

Сега повече за Станиславчиското гето. За началник на гетото беше назначен д-р Кула Артур, за негов заместник д-р Кох, за началник на полицията - Бадия. Всички бяха от Черновиц и прекрасно владееха румънски. В еврейския комитет влизаше нашия бивш аптекар Йосиф Маркович Слободянский. За преводач в жандармерията бе назначен Аарон Розенберг. В гетото бе създаден строг ред. Никой нямаше право да излиза без разрешение от началника на гетото. През нощта имаше дежурство и всички събития бяха докладвани на началника на гетото. От гетото вземаха хора на работа в Жмеринка - във военния склад за сортиране на трофейни снаряди, ремонтираха железопътните линии в района Жмеринка-Ярошенка, разчистваха пътищата от сняг, разрушаваха незаетите от местни жители еврейски домове, които до войната се простираха от аптеката на сегашния селсъвет и покрай шосето от двете страни на милицията. Също така трябваше да носим вода. В три часа през нощта двама мъже с помощта на един сляп кон, който взеха от бивша ферма излизаха от гетото, за да докарат бъчва с вода ...

Веднъж ни събраха на площада и мислехме, че ще има погром. През всичките години на пребиваване в гетото живеехме в постоянна тревога и страх. Често спяхме облечени. Живеехме с надеждата за освобождение. Като се срещаме помежду си се питахме един-друг, „вен вет кимен ди ишие“ (кога ще дойде освобождението?)... Някъде в началото на 1944 г., работейки на територията на жандармерията, няколко пъти виждах идващия на среща бивш началник на НКВД - Сафронов. Жителите на гетото се готвеха за оттеглянето на германците. Страхувайки се от погроми и убийства, почти всеки жител на гетото търсеше място, където може да се укрие. Въпреки това - без помощта на местното украинско население не можеше да се спасиш. Спасители на нашето семейство бяха Васил Цеплий и Семьон Швеи. С хранителни продукти ни помогнаха Терентий Слотюк, Захарий Козачок и Онуфрий Затей. На семейството ни помогна и Екатерина Кадук. Важно е да се отбележи, че по време на окупацията на Станиславчик не видях нито един случай на антисемитизъм. За това, как дружно живееха заедно евреи и украинци пише в мемоарите си: „В нашето село живеяха евреи“ моя ученик, полковник от съветската армия Иван Шварко.

Окупацията на Станиславчик продължи 975 дни. Сутринта на 18 март ние младежите побягнахме към двуетажното училище, чиито прозорци гледаха към пътя за Жмеринка и откъдето се надявахме да видим появата на Червената армия. Но откъм с. Будки видяхме само един човек на кон. Затичахме се да го посрещнем и го срещнахме близо до аптеката. Той ни попита има ли в селото от германци. Разузнавачът се върна и военната колона веднага потегли. Беше слънчев пролетен ден и снегът се размразяваше. Техниката едва се движеше в калта, уморените войници се движеха пеша. Вечерта в залата на спестовната банка се проведе митинг.

Пред митинга моя приятел Изи Койфман призова за отмъщение на нацистите ...”.

Като по чудо оцеляло еврейско семейство (много мъже вече са мобилизирани в армията) празнува края на войната. Село Станиславчик, 9-ти май 1945 г.

Рейдът срещу крадците и контрабандистите

В контекста на холокоста най-често се споменава образуването през 1940 г. Варшавско гето, максималната численост на което достига около 500 000 души. Евреите работят по германските военни поръчки, както вътре в гетото, така и извън него. Варшавското гето бързо се превръща в основен занаятчийски център от общо значение за Полша. Тайни фабрики, скрити в замаскирани помещения и мазета, работещи през нощта, доставят на полския пазар плат, селски дрехи, чорапи, ръкавици, четки, различна галантерия и безброй други продукти. Материалите незаконно се доставят от Лодз, Ченстохова, Томашув и други градове.

Най-горната прослойка в еврейския квартал се състои от преуспяващи търговци, контрабандисти, собственици и съсобственици на предприятия, високопоставени служители на Юденрат и агенти на Гестапо. Те си устройват пищни сватби, обличат жените си в кожи и им дават диаманти, за тях работят ресторанти и нощни клубове с изискана храна и музика, за тях се внасят хиляди литри водка. *„Идваха богаташи, накичени със злато и диаманти. Там на масите, отрупани с ястия, под звуците от тапите за шампанско. „Дами” с ярко боядисани устни предлагат своите услуги на военните спекуланти - така описва кафене в центъра на гетото В. Шпилман, чиято книга „Пианистът” е в основата на едноименния филм на Р. Полански - Във файтони седяха проснати елегантни дами и господа, през зимата със скъпи вълнени костюми, през лятото - във френски коприни и скъпи шапки”.* В гетото има 6 театъра, ресторанти и кафенета, но евреите се забавляват не само в обществените заведения, а също така и в частни домове и комарджийски клубове, възникващи в почти всяка къща...

Подкупите и изнудването във Варшавското гето достигат астрономически размери. Нацистките сътрудници - членовете на Юденрат и еврейската полиция трупат баснословни бакшиши. Така например в еврейския квартал германците са дали разрешение за работа на 70 пекарни, но евреите са отворили над 800 нелегални. Продуктите за тях се доставят чрез контрабанда. Собствениците на нелегални пекарни се облагат с голям налог от собствените си полиция, Юденрат и от бандитите.

Много контрабандисти стават агенти на Гестапо – съобщават за укрито злато, за дейността на бандите. Такива са контрабандистите Кьон и Гелер, държащи в свои ръце целия транспортен бизнес в гетото в допълнение към търговията от широкомащабната контрабанда. През лятото на 1942 г. и двамата са убити от конкуренти.

Варшавското гето е център на незаконните сделки с чуждестранна валута за цяла Полша – черната борса определя обменния курс на щатския долар в цялата страна. Лично аз бях най-впечатлен от друг факт от дейността на черната борса - Емануел Рингелблум си спомня, че там се е търгувала и земя в Палестина!

Той също говори за това как през нощта контрабандистите са транспортирали двадесет и шест крави през еврейското гробище и как еврейският полицай чупи часовника си, биейки един евреин, а след това поискал сто злоти за нанесена щета.

Може да се напише цяла книга за „приятелските” отношения и „взаимната подкрепа” сред евреите в гетото на Варшава. Ето няколко от типичните примери:

В гетото и около него гъмжи от всякакъв вид изнудвачи. Например работниците от градската електрическа мрежа обирали жителите на отделни къщи, заплашвайки да изключат електричеството. Да се оплачат е нямало нито къде и нито на кого, така че жителите внасяли исканата сума. Често след излизането на едни изнудвачи се появяват други - със същото искане и със същата заплаха. По-късно отделно ловуващите „електричари” се обединяват в големи банди, разделят си гетото на сфери на влияние и пристъпват към организирано събиране на рекет.

С особена изобретателност се отличава и еврейската полиция. На 28 октомври 1941 г. един полицай минава през всички жилища от двете сгради на улица Дзелна 93 (около 2 000 жители) и раздава глоби уж за осветление в часовете за затъмнение. Не помагат никакви възражения, че една седмица не е имало ток и никой не може да включи осветлението, че в повечето домове така или иначе никога не се пали осветление, че всички прозорци са затъмнени с плътни завеси или запечатани с черна хартия и т. н.. Всеки, който откаже да му даде няколко злоти (той се е съгласявал и на пет), получава глоба за пускане на осветлението и нарушаване правилата за затъмнение - 55 злоти.

Вечер, около 15-20 минути преди 21:00 ч., когато движението в гетото се спира, полицията често бута стрелките напред и измъква откуп от минавачите. Полицаяте също не се поколебават да разкопават гробовете и да вадят златните зъби от мъртвите.

Всъщност, проблемите в гетото започват не толкова заради корупцията и масовото отклоняване от работа, а поради пълната липса на хигиена, което причинява

епидемии от тиф, туберкулоза и дизентерия. По улиците и в домовете е мръсно, евреите въшлясвали, а през лятото на 1941 г. в 300 от 1 400 жилища е открит тиф. В болниците тифозните лежат по двама-трима на едно легло, някои лежат на пода в отделенията и коридорите. В средата на 1941 г. погребват по 150 души на ден (най-често като „доказателство за холокоста”. По различни сайтове показват снимка на умиращ на улицата на Варшавското гето бездомен, а до него безразлични към съдбата на единовеце преминават десетки добре облечени и нахранени евреи). Бедните нямат средства за заплащане на собствениците на бюра за погребални услуги за погребение и изхвърлят мъртвите в чуждите дворове или направо на тротоара. Мащабът на епидемията изисква през санитарна обработка да минават по 20 000 души на ден, но Юденратът е икономисал от скъпия, но ефективен Циклон Б и е закупил некачествен препарат, който дори и не стигал. В допълнение - много съблюдаващи еврейската традиция евреи избягват къпането в баня и дезинфекцията, а евреите, търгувайки със стари дрехи - включително доставени от мъртъвци, също допринасят за разпространението на болестите.

Евреите, съблюдаващи еврейската традиция се явяват основния източник на епидемиологическата опасност в гетото. Те не бръснат брадите си, в продължение на седмици не се мият и се превръщат в разпространители на въшки. В гетото никой нищо не е правил, но в лагерите са им взимали въшлясалите дрехи и обувки и принудително са ги къпали и обръсвали брадите им. Евреите все още не могат да простят на германците такова издевателство - те са превърнали тифозните одежди от Аушвиц в светилия, възхищават им се и плачат, гледайки остриганите заедно с въшките юдейски плитчици и бради.

Германците решават да спасят жителите на гетото, да го изселят и да преместят нетрудоспособната и безработната част от населението в района на лагера в Люблинска област, където ще са в състояние да се осигурят необходимите санитарно-хигиенични условия за живот. Фабрикантите се опитат да убедят евреите да тръгнат доброволно. Осем еврейски занаятчии - специално доведени от Люблин, хвалят условията, очакващи заселниците. Това повтаря и администрацията на еврейските фабрики. Но еврейските гангстери открито, пред очите на всички се саморазправят с люблинските занаятчии като брутално ги пребиват и застрелват взелия участие в кампанията директор на фабрика, след което бандитите подпалват складове и производствени сгради.

Преселването на евреите в трудови лагери също протича по еврейски. Юденратът трябва ежедневно да подготвя за изселване 6 000 от тези, които са на издръжка или безработни - с изключение на работещите в заводите или Юденрат, техните съпруги и деца. Половината от депортираните са изпратени в трудови лагери, другата половина - в други гета (някои евреи са бягали и са се връщали обратно). Две хиляди еврейски полицаи първоначално изселят бедните, а след това хората с увреждания, възрастните хора, бежанците, безпризорните деца, а богатите и бандитите оставяли, със сигурност - не безкористно. Скоро обаче се изпокриват. Юденратът призовава населението на гетото да помогне на еврейската полиция да помогне да изсели определения брой хора. Предложено е да се създаде група от доброволци, която да помогне на полицията за изселването. Еврейската полиция обещава по три кг. хляб и един килограм мармалад на готовите да издадат криещите се евреи... и еврейския народ така се стегнал, че е трябвало да се намали наградата заради наплива на доброволци! Имуществото на изселените незабавно се разграбва от полицията. Претърсването на кварталите също подпомага еврейските полицаи добре да се напечелят – срещу подкуп пускат задържаните.

Крайно е интересно защо евреите наричат „въстание” направеното от германците през април 1943 прочистване на потъващото в нехигиенични условия, болести, бандитизъм, разврат и корупция Варшавско гето? Защо се страхуват да кажат истината за това кой и срещу кого там е „въстанал”? Целия рейд на германците е предизвикан от тежко въоръжените еврейски крадци, рекетъори и контрабандисти, застрашавали цивилното население - възрастни хора, жени, деца. Еврейските бандити, от които се страхуваше и които мразеше основната еврейска маса „въстанаха” не срещу германците - както гласи легендата. В гетото първо избиват почти цялата еврейска полиция и Юденрат, убиват артисти от театрите, журналисти. От ръцете на еврейските мафиоти са убити 59 от 60 (!) сътрудници на в. „Жагев” (Факел). Те брутално лишават от живот един от лидерите на гетото - скулптор и виден ционист, 80-годишният Алфред Носиг. Бандитите тероризират населението на Варшавското гето, налагайки рекет на почти всички. На онези, които отказват да плащат, или отвличат децата или ги прибират в подземния си затвор на улица Мила 2, както и на територията на предприятието Тебенс и брутално ги измъчват. Шайките грабителите грабят всичко и безразборно - и от бедните и от богатите. Свалят часовници от ръцете, бижута, обират пари и не много износени дрехи, дори и скритата за черни дни храна. Тези еврейски банди ужасяват гетото. Често в тишината на нощта възникват престрелки между самите банди. Варшавското гето се е превърнало в джунгла - всеки напада другия, през нощите се чуват виковете на евреите, нападнати от разбойници.

Бандити на три пъти посред бял ден ограбват касата на Юденрат, обирайки парите - предназначени за хранене на бездомни деца, лечение на пациенти болни от тиф и други социални нужди. Те рекетират Юденрат с 250 000 злоти, а отдела за снабдяване - със 700 000. Юденрат плаща вноската в срок, но Отделът за снабдяване отказва. Тогава еврейските гангстери отвлечат сина на касиера на отдела и го задържат в продължение на няколко дни, след което получават исканата сума. Но чак, след като бандитите започват да нападат германски патрули - дълго търпелите всички тези безобразия германци се намесват и започват, по думите им - „рейд срещу крадци и контрабандисти”. В акциите активно участие взема и еврейската полиция - като хора, добре познаващи терена те много помагат на немските щурмови групи по време на прочистването на кварталите.

Не германците, а еврейските гангстери унищожават гетото - взривявайки къщи и палейки ги с коктейли Молотов. В огъня на големия пожар загиват стотици невинни жертви. Германците се опитват да потушат пожара, но без резултат - бандитите подпалват нови сгради. Ето какво разказва един от бунтовниците - Аарон Карми за неуспешния опит за минирание на сграда:

„И те така и не заложиха мини там... Три от нашите момчета слязоха в мазето, за да го взривят. И какво? Те стърчат с език залепен за задника. А тук аз съм си добре... и това ми било трагедия! „,

Един от ескстремистите – Казик Ратейзер много години по-късно признава:

„Какво право сме имали - малката група младежи от ZOB (една от бандите), да решаваме съдбата на много хора? Какво право имахме да организираме бунт? Това решение доведе до разрушаване на гетото и смъртта на много хора, които иначе биха могли да останат живи.”

Задържаната с оръжие Малка Здроевич (вдясно), нейната приятелка – сестрата на Блум (в средата) и Рахел Вишгородски. Палтото е по модата, модни шапки, подпухнали лица, перли около врата... Тяхната специализация в бандата не е известна. Командващия потушаването на бунта на контрабандистите офицер SS Юрген Щроп надписва снимката в доклада си:

„Пленени въоръжени жени от нелегалната групировка.”

През 1951 г. Юрген Щроп е съден и екзекутиран за прочистването на гетото от бандитите, а Малка и Блум – по чудо са оцелели.

Как свършва „въстанието”? Гетото е напълно унищожено и всички негови жители са изпратени в други гета и

трудова лагер... и почти всички от тях като по чудо оцеляват. Германците дори не разстрелват заловените с оръжие бойци. Снимката с момичетата е добре известна в интернет. Малка Здроевич и приятелката и Блум са хванати с оръжие, но не ги разстрелват, а ги изпращат да работят в Майданек, след това Аушвиц и разбира се „по чудо оцеляват от холокоста”. Още по-популярна е снимката, която показва група водени евреи. На преден план е момче по къси панталони с вдигнати ръце, а зад него се вижда германски войник с каска и пушка в ръце. **Това момче – Цви Нюсбаум** е доктор УНГ, живее недалеч от Ню Йорк, а германският войник - Йозеф Блох след войната е изправен пред съда в Източна Германия и екзекутиран по обвинение за участие в кампанията за потушаване на „въстанието” във Варшавското гето.

В центъра оцелялото момче Цви Нюсбаум, вдясно (с очилата на каската) е осъденият и екзекутиран за прочистването на гетото от бандитите германски войник Йозеф Блох.

Командирът на „въстанието” Мордехай Анилевич заедно с любовницата си и своя щаб извършват колективно самоубийство в мазето на улица Мяла 18, където се помещава централата на една от бандите. Един щрих от портрета на шефа на „въстанието” - членове на бандата си припомнят, че когато Анилевич се е хранил е покривал чинията си с ръце. На въпроса - „Мордко, защо закриваш с ръцете си чинията?” Той отговаря - „Така съм свикнал с братята си да не ми я отнемат.” Той е син на рибар от предградие на Варшава и когато дълго време не е хващал риба, майка му го е карала да боядисва хрилете, че да изглежда прясна.

Германците защитават цивилното население на еврейския квартал от бандитите и го евакуират към безопасно място.

Бандитите използват старците, жените и децата като жив щит.

В началото на май, лидерите на друга банда откриват проход през канализацията и напускат гетото (може би са напуснали по-рано, но без да знаят за прохода) - оставяйки разпръснати групи от техни бойци по другите места. Според мемоарите на един от членовете на ръководството на бандата, те отказват да вземат със себе си няколко мирни евреи, помолили за помощ... Последната банда престъпници германците унищожават на 5 юни на Мурановския площад.

Избягалиите от гетото крадци, рекетъори и контрабандисти се събират в нови банди, ограбващи полските селяни. Генерал Бур-Коморовски, командващ нелегалната полска Армия Крайова, на 15 септември 1943 издава заповед за унищожаване на мародерстващите еврейски групировки, обвинявайки ги в бандитизъм.

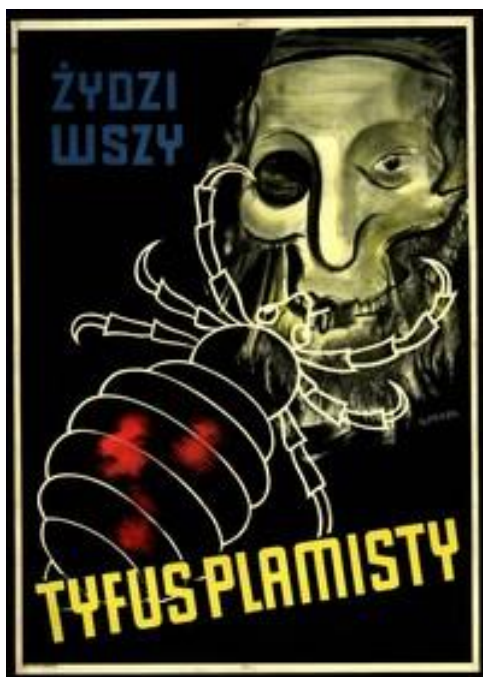
Ако някой ще доказва, че това не са бандити, а партизани – герои на нелегалната борба, отговарям - партизаните и нелегалните водят борба срещу окупаторите, а не срещу мирното население и собствената му еврейска полиция.

Бих искал още веднъж да обърна внимание на факта, че германците търпят близо две години горните безобразия в гетото на Варшава, като предоставят на евреите всякаква възможност за самостоятелно справяне със ситуацията - карат ги сами да възстановят реда и дълго си затварят очите за неизпълнените заповеди. Може би някой ще продължава да търси злонамерена умисъл и ще обвинява германците за гибелта на Варшавското гето, но на тези изследователи ще предложа да помислят - защо германците не докосват стотици други гета, където няма корупция, контрабанда, рекет, нехигиенични условия, не крадат пратките на Червения кръст и където предприятията работят. Като пример, сравним с Варшавското гето според броя на хората е Терезиенщад, където акуратните немски и чешки евреи поддържат образец ред. Еврейският Съвет на старейшините на Терезиенщад многократно информира инспекторите на Червения кръст, че се ползват от изненадващо благоприятни условия предвид факта, че Германия отива към поражение във войната, а световното еврейство е първото, което е призовало към нейното унищожаване.

Ръководителят на Юденрат в гетото на Бялисток (град в Североизточна Полша) - Ефраим Бараш успява да превърне жилищни домове в цехове, да получи инструменти и машини, да организира работата на повече от 20 фабрики, работещи за нуждите на германската армия. За инспекция на тези фабрики идват комисии дори и от Берлин. Бараш организира на арийската част изложба, за да покаже как евреите от гетото допринасят във военните усилия в Германия. През ноември 1942 г. германците ликвидират някои безполезни за гетото покрайнини, но гетото на Бялисток не докосват.

Гетото Жмеринка начело с Адолф Гершман върно служи на румънската администрация. Работят магазини и работилници, живеещите в гетото евреи произвеждат за продажба извън гетото обувки, пирони, сапун, алкохол... продуктите и суровините за еврейския квартал се закупуват при нормални цени, като при такива цени се продават и в гетото. Гершман открива в гетото магазини, бюфет, столова, болница и аптека, фризьорски салон, училище. От местната самодейност се изнасят концерти, на посещение идва еврейската трупа от Могилъов. От по-богатите евреи Гершман иска помощ за бежанците и бедните. Помага и любовницата на Гершман - медицинска сестра, която отговаря за детската градина. Ръководителят на Юденрат е много взискателен към лекарите и затова, при цялата пренаселеност, никой не разболява от тиф. Резултатът? 8 000 евреи от гетото в Жмеринка радостно посрещат съветските войски не в карантинните бараки на Аушвиц, а в родния си град.

Въпреки това, поради пълната липса на хигиена, еврейските квартали на Източна Европа понякога са се превръщали в зона с повишен епидемиологичен риск – повсеместно избухват епидемии от тиф, туберкулоза и дизентерия. Най-честата причина за смърт сред еврейското население в гетото изобщо не е „холокост“, а инфекциозни заболявания. И за да сме напълно откровени - една от основните причини, които допринасят за разпространението на тези заболявания е обусловеното от юдаизма отхвърляне на европейските хигиенни навици.

Полски плакат за профилактика:
„Евреи - въшки - тиф.” 1942г.

Германците ликвидират някои опасни за живот гета или преместват част от обитателите им в трудови лагери заради спасението на самите евреи. Един от по чудо оцелелите от ада на еврейското самоуправление евреи - Мойсей Цимкинд си спомня как през лятото на 1942 г. германците се заемат с възстановяването на реда в гетото на с. Глубокое в северозападната част на Беларус, по-голямата част от населението, на което, според Цимкинд няма регистрация :

„В гетото има твърде голям процент нелегални имигранти и неработещи - старци, симуланти, болни. Ние не се нуждаем от тях и няма смисъл да стоят. В гетото ще бъдат оставени само регистрирани трудоспособни евреи и техните семейства. Тези, които все още не са регистрирани в Юденрат, имат една седмица да се регистрират и да получат справка („шайн“) за регистрация и трудоспособност. Ние обещаваме да им осигурим работни места и прехрана. „

По-нататък Цимкинд продължава:

Не знаех какво да правя, тъй като група приятели вече се готвеха да отиват в гората, но все пак реших да се явя в Юденрат за регистрация. По пътя срещнах своя приятел Бомко Генихович и го попитах - „Е, какво ще правим? Да отиваме в Юденрат?“ - „Аз няма да отида ...“ „Ако ти не отидеш, тогава и аз няма да отида“

... Тези, които нямаха регистрация започнаха да се крият в предварително подготвени „малина“ (тайни убежища). Аз и няколко други се криехме в бараки, на тавани...

След като германците изкарват определен брой евреи от лагера, в гетото живота тръгва нормално. Въпреки че Цимкинд „забравя“ да каже какво е работил за прехраната си в продължение на цяла година в гетото, си припомня:

Исаак каза, че вчера Бомко Генихович е дошъл въоръжен от гората и е обещал да дойде пак. Ние с Боднев веднага решихме да се присъединим към Бомко - можехме да си купим патрони, но оръжие, с изключение на стар повреден пистолет - нямахме. В гетото, можееше да си намериш само патрони, но ако много ти провърви – и гранати ...

Приведените истории за Варшавското и други гета без холокостните декорации изглеждат доста необичайни, но всичко, което е написано тук - 100 % е взето от еврейски източници (останалата част се основава на тях около 80 %). Ако се научите да очиствате историята на холокоста от пропагандната обвивка, да се отървете от натрапваните субективни оценки и извличате „чиста“ информация - вие често ще намирате точно противоположен смисъл на случилото се. И тогава със сигурност ще запитате: - „А къде е тук холокоста?“

Темата на широкомащабното еврейско сътрудничество под формата на Юденрат и еврейската полиция ще затворим след определено интересна информация. Както можете да се досетите, всички тези десетки хиляди еврейски колаборационисти – Юденрат, служители, полицаи и местни шефове се явяват жертви на

холокоста. Отмъстителните манази от т.нар. „Център Визентал“, които гонят престарелите нацистки сътрудници, нещо мълчат, като стане въпрос за собствените им еврейски предатели. Единственият и много тайнствен процес срещу членове на Юденрат е проведен през 1950 г. в Израел. От петимата обвиняеми (въпреки че някои евреи твърдят, че са били 40), само един е ефективна присъда - 2 (две) години лишаване от свобода, а останалите са пуснати. Имената на тези петима души са засекретени, протоколите от заседанията са скрити, присъдите не са публикувани. Все пак едно израелско издание по-късно се докопа до обосновката за лекотата на присъдата:

„Тъй като обвиняемите са евреи по националност, те са извършили тези престъпления, защото са били уплашени, объркани и измамени - това трябва да се разглежда като смекчаващо вина обстоятелство. „

В същата статия черно на бяло се подчертава факта, че *израелското законодателство не позволява смъртна присъда на евреин*. Поради това смъртните присъди са заменени с 1-3 години затвор, като с изключение на една - условни. Т. е. съдът фактически оправдава убийци и предатели само защото те са евреи по националност.

И тук е уместно да кажем няколко думи за гореспоменатия еврейски идол Визентал и неговият „Център за лов на нацисти“. По собственото му признание - през юли 1941 г. Визентал заедно с тридесет и девет члена на интелигенцията на Лвов е хвърлен в тъмница от нацистите. По странно „стечение на обстоятелствата“ всички затворници с изключение на Визентал са разстреляни, а той скоро той е освободен. След успешната „инициатива“ Симон, както според архивни документи полският журналист Луцки установява - става кадрови агент на нацистите. Не са го хвърляли във фашистките подземия, за да го тъпчат - както той истерично и непрекъснато крещи, а за поредната провокация. Визентал - според неговите твърдения - е минал през пет гестаповски затвора и дванадесет лагера. Лесно е да си представим колко човешки жертви лежат на черната съвест на дейния провокатор. След войната той създава частна разузнавателна служба - т.н. „Център Визентал“, използваща незаконни методи за наблюдение и си приписва правото на таен съд. Изгарящите от жажда за отмъщение „служители“ на тази частна кантора все още търсят по целия свят бивши охранители на трудови лагери и издевателстват над тях, обвинявайки ги в несъществуващи престъпления. Поради факта, че такива хора едва ли са оцелели, отмъстителните членове на „Център Симон Визентал“ вече отдават живота си за търсене, дори и за създаване на факти за „антисемитизъм“ и истерично ги раздухват до степен на вселенска катастрофа. Ако бях помолен да предложи девиз за тази кантора, носеща името на агента на Гестапо, щях да избира две думи - „Параноя и нетолерантност“

„Горската Палестина“

Друга неосветена тема за „холокоста“, която изисква задълбочени изследвания е „Горската на Палестина.“ Няколко абзаца по-горе се спомена заповедта на ген. Бор-Коморовски по отношение на еврейските банди, от които в горите на Беларус, Прибалтика и Полша е имало повече от сто. Общият им брой е от 30 до 50 хиляди души и са предимно ангажирани в плячкосване и ограбване на местното население.

Заповед № 116 на командващият Армия Крайова, ген. Бор-Коморовски от 15 септември 1943 г.

„Добре въоръжени банди безразборно се движат между градове и села, нападат имоти, банки, търговски и промишлени предприятия, къщи и ферми. Грабежите, често са придружени от убийства, са извършвани от съветските партизани, криеци се в гората или просто от бандитски банди. В нападенията участват мъже и жени - особено евреи... Имам издадена заповед до местните командири - ако е необходимо да използват оръжия срещу мародерите и революционните бандити.“

Благодарение на Холивудския филм «Съпротива» („Defiance“, 2008 г.) Най-голяма известност получава бандата на Белски, която включва около 1 200 евреи. В лагера на Белски се случват ужасни неща - линч, убийства, от младите момичета се прави харем. А с какво ли още се занимават на чистия въздух младите евреи? В Полша тази банда е добре известна с бруталните разстрели на поляците от спокойния град Налибоки. Бандата на Белски е независима в своите операции и не отделя внимание на борбата срещу нацистите, а са се концентрирали върху самосъхранението си в „Горския Йерусалим“ и грабежите на местните жители. Изследователят на клането в Налибоки (еврейските гангстери брутално убиват 130 души, задигат почти 100 крави и 70 коня, като и изгарят селото) - Лешек Жебровский твърди, че отрядът на Белски практически не е действал срещу германците, а се е занимавал с грабежи по околните села и отвлечане на момичета.

Принципът, изразен от Тевя Белски е „по-добре да спасим една еврейска старица, отколкото да убием десет германски войника“ се разпространява из стотици други еврейски банди. Евреите считат за по-правилно в битките с германските войници да проливат кръвта си беларуси, украинци и руснаци - така че с други думи лозунгът на еврейските банди може да бъде обобщен като – „По-добре е да спаси една еврейска старица, отколкото десет съветски войника“ Вие сте там повоювайте, а ние засега ще се покрием, като в същото време ще оберем храната от беларуските деца, за да нахраним нашата старица и главорезите-насилници.

Полският вестник „Наш Дзенник“, позовавайки се на резултатите от разследването на Института за национална памет съобщава, че в резултат на „реквизиции“ от местното население, отрядът на Белски натрупва значителни запаси от храна, неговите бойци от нищо не се лишават, месото е ежедневна дажба. Полският комунист Йозеф Мархвински, който е женен за еврейка, а в отряда на Белски е внедрен от съветските партизани описва тези времена така:

„Белски има четирима братя – високи, забележими момчета и затова не беше изненадващо, че имаха симпатията на жените в лагера. Те бяха герои по честото пиене и любовта, но не искаха да воюват. Най-старият от тях - Тевя Белски командваше не само всички евреи в лагера, но и доста голям и атрактивен „харем“ - като крал Сауд в Саудитска Арабия. В лагера, където често идваха еврейски семейства да се спасят с празни стомаси, където майките са притиснали към хлътналите си бузи своите гладни деца и където молеха за допълнителна лъжица топла храна за децата си - в този лагер цъфтеше различен живот, различен и богат свят“

Сред другите обвинения в полската преса срещу братята Белски – най-вече срещу Тевя, е присвояване на злато и ценности, събрани от живеещите в лагера евреи - уж за закупуване на оръжия.

Групата бегълци от гетото в Минск - начело с Шломо Зорин, създава семейна еврейска банда, в която има около 800 евреи (от еврейския квартал на Минск в горите избягват няколко хиляди души, които се събират в 9 банди). На 20 ноември 1943г. в близост до село Дубники, Ивенцка област, конен взвод от полския 331-ви батальон под командването на корнет Нуркевич застрелва 10 мародера от бандата на Зорин. Ето имената им - Зяма Акселрод, Израил Загер, Зяма Озерски, Леонид Опехайм, Михаил Плавчик, Ефим Раскин, Хаим Сагалчик, Леонид Фишкин, Григорий Чарно, Шолом Шолков (През 1965 г. останките на тези „герои“ са тържествено препогребани в Ивенце). Те са се „снабдявали с продукти“ от с. Совковщизна, Ивенцка област и селяните са се оплакали на Нуркевич, че „жидовете грабят.”

Пълна представа за дейността на този отряд може да се получи от научната статия **Еврейският семеен партизански отряд на Ш. Зорин**, публикуван в списание „Вестник на Еврейският университет в Москва, № 3, 1996 г. Привеждам само един цитат от там:

Отряд 106 се дислоцира не на едно място, не компактно, а на два лагера. Единият от тях се наричаше „Рудня Налибовская” а другия - „. Теребейн.” Партизаните от лагер „Рудня Налибовская” проведоха снабдителна операция, добивайки същевременно различни вещи, които след това бяха раздадени на бойците.

Като чу това, командирът на отряда Зорин нареди командирът на „Рудня Налибовская” да предаде на групата „Теребейн” половината от съществуващия си запас от сол, както и всички вещи - придобити по време на снабдителната операция да бъдат събрани от бойците и да се яви с тях пред командира на отряда. Заповед № 037 от 9 октомври 1943 г. указва, че снабдителните операции в бъдеще трябва да се извършват единствено с цел да се осигури на отряда брашно, зърно и фураж за конете.

Документите на отряда позволяват да се направи предположението, че преди снабдителната операция е давано разпореждане на само с какво да се запасява, но и с колко.

През октомври 1943 г. ръководството на отряда издава разпореждане, че с цел осигуряване на отряда с необходимата храна резервът на бойните роти в „Рудня Налибовская” и „Теребейн” трябва да осигури запас. Планът приема, че в периода от 31 октомври до 4 ноември 1943 г. е необходимо да се доставят 650 кг. ръж, 350 кг. брашно и 350 кг. овес. В допълнение към храната е било необходимо да се доставят 15 талпи, няколко лопати, 2 литра керосин, един юрган, 3 матрака.

Малко известен факт - след освобождението на Беларус, бандитите от отряда на Белски, опасявайки се от разследването на престъпленията им и мобилизиране в Червената армия бягат на запад, като по пътя си към Палестина и САЩ се оказват в

различни лагери за преселенци в западната окупационна зона - включително и в Италия.

Евреи от семейния отряд на братята Белски в лагера на преселенци в близост до Мюнхен, 3 април 1948г.

Много еврейски банди действат в районите на Деречина, Слонима, Копильов, Невижа, Дятлово, Бялисток и други градове и места. Когато германците започват да разгонват безползните, корумпираните и въшлясалите от гетото, първи бягат въоръжените крадци и контрабандисти, съставляващи гръбнака на еврейските банди. (например бойците от бандата на Белски са оглавявани от Израил Кеслер - бивш професионален крадец от преди войната. Той е убит от Белски при опит да завземе властта над лагера). Те не са партизани, а просто мародери и бандити - спасяващи кожата си за сметка на гражданското население, което са ограбвали и изоставяли под наказателните акции на германците. Отбелязваме, че цивилното население в тези краища се състои изцяло от жени, деца и старци.

Спасяващите се евреи е трябвало да се хранят, така че те събират храна и облекло от местното население, оставяйки жителите гладни и голи. По време на тези „операции за доставка“ евреите се държат като обикновени разбойници. Те реквизират женско бельо, детско облекло, стоки за бита... Да, храна вземат и Армия Крайова и съветските партизани. Но това са бойни отряди и те са там, за да се бият. Но еврейските гангстери не се сражават с германците, а мислят само за собственото си спасение, като по време експроприационните си акции действат особено жестоко. „Да убиеш човек е все едно да изпушиш цигара...” - си припомня по-късно онези времена един от бойците от отряда на Белски - Ицке Резник.

В докладите си за събитията в бившето Новоградско воеводство, Делегатура Жонда (нелегална полска гражданска администрация) говори:

„Местното население е измъчено от постоянните реквизиции, а често и от грабежи на дрехи, храна и инвентар. По отношение на поляците това се извършва най-често от т. н. семейни отряди, състоящи се изключително от евреи и еврейки.”

Следва да се отбележи, че на семейните еврейски банди германците гледат през пръсти – нали избягват активни бойни действия. Така, че проблемът с еврейските мародерства опитват да решат полските и съветски партизани.

В страните от ОНД, благодарение на една статия в „Комсомолская правда“, става известна трагедията и на белоруското село Дражно, което на 14 април 1943 г. е изгорено, а жителите му са избити от еврейската банда на Израел Лapidус. Ето един цитат от тази статия (думата „бандити“ срамежливо е заместена с „партизани“):

„...Сламеният покрив на къщата вече гореше. Лежах, без да се движа - дълго време майка ми не се връщаше. Обърнах се, а десет души - включително жени я пробождаха с щикове, крецейки: - „Ето ти гад фашистка!“ Видях как ѝ прерязаха гърлото. - опустошен старецът замълча отново. Струва ми се Николай Иванович пак преживяваше тези ужасни моменти: - Катя - сестра ми скочи и молеше - Не стреляйте!“, показваше и комсомолската книжка. Преди войната тя бе пионерски ръководител, предана на комунистите. По време на окупацията беше зашила в палтото си билета и партийното удостоверение на баща си и го носеше със себе си. Но висок партизанин в кожени ботуши - въоръжен, започна да се цели в Катя. Извиках: „- Чичо, не убивайте сестра ми!“, но се чу изстрел. Палтото на сестра ми изведнъж се напои с кръв. Тя умря в ръцете ми. Завинаги запомних лицето на убиеца. Спомням си как изпълзах. Гледам – съседката Фьокла Субцелная - трима партизани жива я хвърлиха в огъня - заедно с бебето ѝ. Леля Фьокла държеше детето в ръце. По-нататък, пред вратата на пламтящата къща лежеше баба Гринчевиха - обгоряла, в кръв...

След края на войната разбрах, че са изгаряли и убивали партизаните от отряда на Израел Лapidус. Открих Лapidус, когато бях на 18 години. Той живееше в Минск, в района на Комаровка и работеше в областния комитет на партията. Лapidус пушна по мен кучето си. Знам, че този човек изкара хубав живот и умря като герой.”

Освободеният Вилнюс, Литва, 1944 г. Семейни партизанки - жертви на холокоста: Зелда Таргер, Рейзл Карчок и Витка Кемфнер.

Никога в Литва няма да забравят „литовския Катин” - село Канюкай, изгорено от еврейския отряд „Отмъстителите” - брутално убили 46 души, от които 22 непълнолетни.

Един малък шрих към еврейските „партизански” действия - на 10 август 1943г. командирът на Осиповичското партизанско съединение Корольов докладва в Москва:

„Напоследък Гестапо използва евреите за шпионаж. Така в Минск и Борисов Гестапо откри 9-месечен курс за евреи. Шпионите се разпределят в техните квартали из града и оттам се изпращат в партизански отряди, като са снабдени с отровни вещества за отравяне на партизани и командири. В района на Минск е разобличена цяла редица такива шпиони. „

Могат да се споменат славните дела на десетки други еврейски банди и техните главатари, някои от които се криеха под руски фамилните имена: Юрий Колесников е всъщност Хаим Тойвович Голдшайн, Иван Лаврентиевич Птицин – Йосиф Лазаревич Фогел, Николай Никитин – Бейнес Менделевич Щайнгарт, Николай Константинович Куприянов всъщност е Коган, Юрий Семьонович Куцин - Йехуда Соломонович, Миранович е Евгений Финкелщайн. Евреи бяха и командирите Филип Филипович Капуста, Борис Григориевич Бивалий. На темата за еврейските банди и техния „героизъм” трябва да се посвети отделно обширно проучване, а тези частични случаи са увенчани от въпроса - Не е ли изобретен „холокоста”, за да оправдае масовото драпане на евреите за евакуация и бруталното обиране до последно на беззащитни жени, деца и възрастни хора от „Еврейските партизански единици”?

Като отговор на този въпрос ще разкажа един епизод, важен за разбирането на еврейския мироглед и отношението към гоите. Евреите смятат за голямо геройство зверски да отмъщават на гоите според принципа „око за око”, без оглед на каквито и да е било закони. След като един от бандитите - Ицхак Арад (Рудницки) в книгата си, озаглавена „**The Partisan**“ („Партизанинът”) описва нападението на еврейска банда над село Гирденай в източната част на Литва през 1944 г., което е изгорено от евреите, а неговите жители застреляни. По лично разпореждане на прокурора на Литва – Алгимантас Валинтинас, през 2007 г. започва разследване Главният прокурор заявява, че бандитите са убили минимум един литовец, което може да бъде третирано като военно престъпление. Литовските прокурори разпитват или се опитват да разпитат четирима евреи - бивши горски разбойници. Следователите разпитват живеещата в Литва 86-годишна Фаня Бранцовская за това, че като е част от състава на еврейската банда „Отмъстители“ е взела участие в изгарянето на село Канюкай в югоизточната част на Литва и в избиването на неговите жители. И какво мислите? Евреите по света нададоха невероятен вопъл, защитавайки своите „герои”, но най-вече крещяха самите „ловци на нацисти” от „центъра на името на гестаповския герой” възмутени, че литовците „преследват възрастните и пренаписват историята.” Нека ви напомня - отмъстителните мании от този „център” са специализирани в подбуждане на омраза, раздуване на случаи на „антисемитизъм” и преследване по целия свят на престарели хора, воювали на страната на Германия.

Може би за някой думата „бандитизъм” ще изглежда прекалено груба, но именно така Наказателния кодекс определя участието във въоръжена група - нападаща граждани. Следователно да наричаме тези хора „воюваща страна”, която е защитена от Международната конвенция за водене на война не е възможно. Със сигурност някой ще възрази, че уж германците „първи започват“ да интернират евреи в

лагерите и да ги изолират в гета, но първо - това не е причина да грабят и убиват цивилни и второ - въпросът защо германците смятат евреите за „враждебни чужденци” и искат да ги изолират или да ги заселят в Палестина, би трябвало да се пренасочи към Хаим Вайцман, Владимир Жаботински и други подобни ционистки другари - многократно обявявали война на германците от името на евреите и организирали конкретни действия. Да подкрепим тази теза с цитат - през януари 1934 г. авторитетният еврейски лидер Владимир Жаботински разпраца на всички еврейски организации по света призив:

„Цялата еврейската общност и всеки еврей индивидуално, всички синдикати на всяко събрание и всеки конгрес вече в продължение на месеци по целия свят водят борба срещу Германия. Срещу Германия ние ще разгърнем духовна и физическа война от страните на целия свят. Нашите еврейски интереси искат пълно унищожение на Германия.”

По темата за „еврейския героизъм” не мога да не цитирам и друг влиятелен еврейски лидер. Голда Мейр в мемоарите си, „My Life”, посочва, че през 1943 г. не по-малко от 130 000 души вече са се записали в еврейската армия в Палестина и съобщава, че само един-единствен път - през лятото на 1943 г. е взето решение да се прехвърлят в окупираната от нацистите територия на помощ на европейските евреи 32 бойци, като тези бунтовници си озовават в Европа чак през есента на 1944 г. Групата е водена от Хана Сенеш. Пристигайки в Унгария, тя установява контакт с местен упълномощен представител на еврейската Агенция - Израел Кастнер, който чрез нея изяснява местонахождението на всички членове на групата и ги предава на германците. По-късно Кастнер става високопоставен служител в Израел и подчинен на Голда Мейр.

„Холокост” без антисемитизъм

През пролетта на 1944г. в реч пред двеста събрали се в орденсбурга Зонтхофен германски генерали, Химлер им предоставя възможност по всяко време и без предупреждение да се убедят със собствените си очи и във всеки концлагер, че слуховете за унищожаване на хората са неверни.

Фото сайта на центъра за пропаганда на холокоста - Яд Вашем. „Жертвата на холокоста” - 37-годишният еврей Натан Койнголд, който е бил в лагера за опит да съблазни петгодишно момиче.

Почти по същото време военните съдии на СС и преди всичко обершурмфюрерите д-р Морген и д-р Рейнике устройват голяма чистка в лагерите. Унтерфюрери от СС, които са извършили насилие над еврейки са понижени в ранг

и изпратени в концентрационни лагери, където след войната излизат като „преследвани от нацисткия режим.” Разтревожен от доклада на началника на полицията за сигурност в Люблин, д-р Морген научава, че охраната от СС играе футбол с еврейската лагерна полиция, организират съвместни празнувания и че сред 111-те гости на еврейска сватба са седели униформени охранители от СС и пиели коняк „Мартел”. „Зачестиха разпивките и се повиши консумацията на алкохол” - свидетелстват съдиите на СС пред учудения Трибунал в Нюрнберг.

Защо евреите забравят да споменават, че в окупираните територии е действал строг правен режим и според законите (които германците спазват стриктно) да се разстреля някой може само с присъда от специален военно-полев съд за определени престъпления - без значение от етническата принадлежност? Възможно ли е сериозно да се вярва, че на окупираните територии са се размотавали нацистки команди и войници от Вермахта, грабещи и убиващи всеки, когото решат?

**Старши еврейски полицай в „лагера на смъртта” Саласпилс. 1942 г.
На лентата пише Oberster Jud(isher) Lager-Pol (zist) „Старши еврейски лагерен
полицай”**

Наистина някои евреи са депортирани и интернирани в трудови лагери, но това не е само еврейска трагедия. В лагера попадат различни антисоциални елементи - евреи и неевреи - слабоумни, алкохолици, бездомни, просяци, пацифисти, феминистки, **педофили**, проститутки, престъпници, хомосексуалисти и т.н. В лагера са вкарвани бездомните цигани - съвсем логична мярка по време на война, мисля, че няма нужда да се обяснява защо. Уседналите работещи цигани не са изпращани в лагери.

Защо „експертите” на холокоста мълчат за правните основания, според които в концентрационните лагери се задържат и затварят евреи? Международният комитет на Червения кръст показва, че евреите влизат там като враждуващи чужденци в две категории: „Цивилни депортирани по административни причини” (нем. „Schutzh”aftlinge”) и арестувани по политически или расови причини в случай, че тяхното присъствие се е считало за опасно за държавата или окупационните сили.”

Докладът на Червения кръст посочва, че тези лица „са били интернирани на същите основания, както и арестуваните или задържани в рамките на общ закон за безопасност.” И защо евреите не обичат да говорят за икономическа война, която през 1933 година еврейството обявява на Германия? На 5 септември 1939 г. ционисткият лидер Хаим Вайцман обявява война на Германия от името на евреите по целия свят като казва, че евреите ще се борят в подкрепа на Обединеното кралство. Поради това е напълно естествено, че германските евреи са сметени за ненадеждни и дори враждебни, защото те без съмнение застават на страната на противника. Преди войната германците не им обръщат внимание, но как трябва да постъпят с такива вътрешни врагове по време на война? Изглежда, че както прави сега Израел, който е затворил 1,5 милиона жители на Ивицата Газа в гето, създадено по образ и подобие на Варшавското? Или така, както са постъпили по време на войната САЩ с живеещите в страната японци?

Е, ако се позовем на **доклада на Червения кръст** не може да не споменем факта, че Червеният кръст провежда мащабна програма за доставка на хранителни помощи за евреите в концентрационните лагери. В доклада е записано, че по време на войната, такава помощ е предоставена на сума в размер на повече от двадесет милиона швейцарски франка (фантастични за тези времена пари), изпратени от еврейски благотворителни организации - по-специално от американския разпределителен комитет (JDC), който преди влизането на Съединените щати във войната е имала офис в Берлин. От Червения кръст се оплакват, че трудностите в огромната им операция за помощ на интернираните евреи не идва от страна на германците, а от силната блокада от съюзниците в Европа.

В този доклад евреи никъде не се споменават (това също е фатално за теорията на холокоста), както и че от интернираните в трудови лагери и гета, също и от депортираните на друго място на пребиваване далеч не всички са евреи. Еврейските граждани на Белгия и България не виждат никакви лагери и депортиране, от Франция, са изпратени да работят само 20 % от евреите, много от които не заради верската или расовата им принадлежност, а като членове на Съпротивата или нарушители на закона.

Интересно е протекъл **холокоста в Дания**, където живеят 6 500 местни евреи и евреи-пришълци. След причиненото от атаките върху германците въвеждане на извънредно положение през август 1943 г., за два месеца почти всички евреи – при пълното одобрение на окупатора, спокойно преминават с яhti и лодки в Швеция. В резултат на тази евакуация датските рибари, които транспортират някои евреи приказно забогатяват, като някои превозени на кредит евреи си разчистват сметките с тях повече от тридесет години след войната. В резултат 476 от останалите възрастни евреи Дания - оставени от избягалите си събратя, са изпратени в гетото Терезиенщат, наричано „Уютния пансион на река Елба.” Ядосания датски крал пише протест на Хитлер и иска Терезиенщад да бъде посетен от Международната комисия на Червения кръст, за да провери условията на живот на неговите поданици. Почти всички евреи

оцеляват. В гетото само 19 са починали на старчески болести – това е резултатът от холокоста в Дания, за който местната власт все още редовно иска прошка от евреите. Докато описвах този „холокост“ се изкушавах да въведа фразата „а в това време Съветския съюз е опожаряван и давен в кръв...“.

И белгийското правителство редовно иска прошка от евреите - независимо от факта, че „по време на холокоста“ никой белгийски евреин не е пострадал и не е лишен от имущество и бизнес. Белгийският еврейски Юденрат (Association de Juifs de Belgique) регистрира евреите в страната и им раздава да носят звездата на Давид на дрехите си. Също така дава на германците списъците с евреи, избягали в Белгия от други страни, които се мобилизират за работа – т. е. изпратени са да работят в събирателните лагери. Явно заради тези евреи от Юденрат белгийските власти постоянно искат прошка, забравяйки да се извинят на народа на Конго за милионите убити от белгийците в тяхната бивша колония.

Най-ярко срещу с холокоста свидетелства примера с Италия. В тази страна всеки четвърти възрастен евреин е член на фашистката партия (което е значително повече от 10 процентното членство на възрастните италианци), а фашисткия режим защитава евреите не само на своята територия, но също така и на окупираните от италианците територии в Гърция, Албания, Югославия и Франция. Мусолини публично осмива германските расови теории и приветства в Италия еврейските бежанци от Германия. Нацистите, критикувайки фашиста Мусолини заявяват, че той практикува „кошерен фашизъм“.

Значителна част от евреите в контролираните от германците територии продължават да живеят в собствените си къщи и апартаменти и никой не ги пипа - единствено трябва да носят жълтата Звезда на Давид. Например „основният свидетел“ за „Бабий Яр“ - еврейката Дина Вассерман-Проничева през целия двугодишен окупационен период живее мирно в Киев и продължава да работи в кукления театър.

Около 1 400 евреи преживяват войната и дори разрушителния шурм в столицата на Райха - Берлин (до началото на войната в Германия има общо около 200 хиляди евреи.). Впечатляващо свидетелство за живота на евреите в Германия по време на войната е дневникът на дрезденския професор по френска филология Виктор Клемперер. Евреин, син на равин, преживява и документира всичките 12 години на нацистката власт. Клемперер е един от онези немски евреи, женени за арийка. Такива евреи биха изпратени да работят в концентрационни лагери, ако не бяха техните съпруги - през март 1943 г. те провеждат масов протест срещу унищожаването на мъжете им пред щаба на Гестапо в Берлин - и Гестапо отстъпва! Евреите, женени за арийки са оставени да живеят в домовете си, но са принудени да носят Звездата на Давид - истински холокост! След уволняването му от работа през 1935 г. Клемперер не престава да получава държавна пенсия до последните дни на нацисткия режим.

Гестаповците ги арестували и били в собствената им квартира - а след това им наредили да се преместят в по-благоустроен апартамент и дори им позволяват да си вземат пианото(!). Записките в дневника съдържат многобройни доказателства за съчувствие от страна на обикновените германци към стария професор - включително към евреите като цяло. От време на време по улиците при него идват минувачи, усмихват се и стискат ръката му, казвайки: „Вие знаете защо“. Когато той е бивал принуден да почиства сняг с лопата, офицерите му повтарят: „Не се преуморявайте -

държавата не изисква това от вас...” Не мога да ви кажа „работете по-бавно” - трябва да го разберете сам”. И последния детайл, който илюстрира социалната йерархия на нацисткия режим - на дъното в нацисткото общество не са германските евреи, а жените - остарбайтери „от Русия” - те умират от глад, а тайно ги хранят... евреи!

Пропагандистите на холокоста не обичат да разказват шокиращата историята на младата берлинска еврейка Стела Голдшлак. Тя избягва депортиране в гетото, представяйки се за германка. Разобличена от Гестапо дава имената на тези, които са и помогнали да получи фалшиви документи. Впоследствие по нареждане на Гестапо Стела и други млади евреи като нея - произхождащи от заможни еврейски семейства, ходят по улиците на Берлин, откриват по кафенета, ресторанти и театри евреи, които се представят за „арийци”. Между евреите, хванати от Стела има нейни приятели и съученици. На Стела и на други ловци (Greifern) дават пистолети, но евреите не се опитват да обърнат своите оръжия срещу Гестапо.

Един от най-известните ционистки агенти на Гестапо вече бе споменат - Израел (Рудолф, Реже) Кастнер - един от лидерите на унгарските евреи. По време на войната Кастнер не веднъж придружава офицерът от СС, доверено лице на Химлер – Курт Бехер по време на посещенията му в концентрационните лагери. През 1960 г., пред съда в Израел Айхман заявява, че Кастнер му е предложил да удържа евреите от съпротива в замяна на безпрепятствена евакуация на няколко хиляди евреи - „Той се съгласи да помогне да убеди евреите да не се противопоставят на депортирането и да спазват реда в преселническите лагери, стига да оставя няколко стотици или хиляди млади евреи да емигрират законно в Палестина. „Израел Кастнер сключва сделка с Айхман, благодарение на която около 1 700 негови роднини, приятели, унгарски служители на еврейската агенция, техните семейства, и така нататък, със специален влак - предоставен от германците, на 30 юни 1944 преминават в Швейцария. За това Кастнер плаща на германците 8,6 милиона швейцарски франка, но колко е събрал от евреите - не се знае. Общо Кастнер извежда от Унгария повече от 5 000 богати и важни евреи. Последните месеци на войната, той весело прекарва в германското общество с униформата на офицер от СС - заедно с германските офицери пътува до концентрационните лагери, пие с тях, играе на карти, може би дори като тях спи с жените от концентрационните лагери. След края на войната проявява направо невероятни грижи за най-малко 4 висши офицери от СС, един от които – Курт Бехер, който благодарение на показанията му, на съдебния процес в Нюрнберг е оправдан.

Организаторът на пражката организация „Справедливи еврейски души” Роберт Мандлер е представител на Еврейската агенция в бивша Чехословакия и по съвместителство - агент на командващия чехословашкия отдел на Гестапо - Фош. По договореност с германците, Мандлер извежда от Чехословакия стотици ционистки функционери и финансови тузове. Веднъж заедно с качените от нацистите богаташи и ционистки активисти, на борда на „Патрия” на път към Палестина е качена и група млади евреи от Чехословакия. Когато корабът е вече в морето ционистките емисари надуват, че някои от момчетата изобщо нямат намерение да се присъединят към редиците на така наречените „Халуц” - младите колонизатори на Палестина и не желаят с оръжие в ръка да гонят палестинци от родните им места. Те мислят да влязат в редиците на формацията се в Близкия Изток отряд от чехословашки младежи, който искат тайно да се върнат в Европа и да се присъединят към освободителната армия на генерал Свобода. За „изменниците” е докладвано в ционисткия център в Палестина, откъдето заповядват да бъдат изолирани от останалата част от пътниците. Трудно е да

си представиш, но за ционистите участието на чехословашките евреи във въоръжената борба срещу нацистките нашественици е неприемливо нарушение на сключената с нацистите сделка.

Според показанията на един от висшите офицери на СС - Карл Дам, нацистите са формирали от ционистите еврейска полиция за поддържане на реда в лагера „Teriseen” в Чехословакия. Карл Дам добавя, че благодарение на ционистките агенти, в периода 1941-1945г. те са успели да установят в гета и трудови лагери около 400 000 чехословашки евреи.

Немският писател Юлиус Мадир потвърждава, че съществува дълъг списък от ционистки лидери, активно сътрудничили с нацистите. Техните имена заемат 16 страници. Сред тях са имената на висши официални лица на Израел. Хаим Вайцман, Моше Шарет, Давид Бен-Гурион, Ицхак Шамир и др. Най-важните нацистки приятели на ционистите са Курт Бехер и Адолф Айхман¹ – 100 процентов евреин, но по документи се води австриец. Неговите колеги от СС са изненадани, че при тях е попаднал този човек с ярко изразен семитски нос. „От лицето му стърчи ключът от синагогата!” - коментират помежду си. „Млък! Заповед на Фюрера!” - и ги прекъсват.

В допълнение към добре познатия Резо (известен още като Рудолф, а по-късно Израел) Кацнер - заместник-председател на еврейската агенция в Унгария, помагач на нацистите при депортацията на унгарските евреи в трудови лагери, са и Файфел Полекс - ръководител на военната организация на ционистите „Хагана” и в същото време агент на Гестапо в Палестина. Там са още Адолф Ротфелд - председател на окръжния Юненрат на Лвов – ръководил отначало депортирането на местните евреи в гетото, а след това ги препращал в трудови лагери, Макс Голигер – шефът на така наречената „еврейска служба на реда” в Лвов и по съвместителство агент на германската охранителна полиция на Лвов, ловяща лвовските евреи като животни, Шама Щерн - председател на Юденрат в Будапеща, председателите на Юденрат в Холандия - Вайнреб и Вайнщайн, Манфред Райфер - в Черновци, Леополд Хера в Чехословакия... Списъкът е безкраен. И това не е пълният списък.

Между другото - в Полша и западните райони на Украйна по време на нацистката окупация се издават ционистки вестници. Те могат да се видят и днес в регионалните архиви на Западна Украйна.

Един от еврейските комунисти, изгонени от Съветския съюз и по време на цялата война избягвали задържане от германците е Александър Вайсберг-Цибулски. Вайсберг е роден в Краков и след 1938 г. запазва австрийското си гражданство. По време на втората съветска петилетка той е виден инженер - до ареста му през 1937 г. Очевидно е арестуван за книгата си, в която осъжда престъпленията на съветската власт. През 1938 г. пред Сталин за него ходатайства Алберт Айнщайн. След депортирането му от Съветския съюз в края на 1939 г. Вайсберг се установява в Краков, където преспокойно си живее до края на войната - докато не му се налага да бяга от приближаващите съветските войски. Да напомня - Краков не е далеч от Аушвиц.

¹ Авторът греша – Адолф Айхман не е евреин! Това твърдение не е подкрепено с никакви доказателства и документи. – Бел. ред.

Впоследствие Вайсберг пише поразителната книга „Историята на Джоел Бранд” - съдбата на будапещенския еврейски лидер Джоел Бранд. Книгата предизвиква международен интерес, откакто на 20 юли 1944 г. вестник „London Times” съобщава новината, че Бранд пристига от Будапеща в Истанбул с предложение на Гестапо - в разгара на войната да се разреши емиграцията на един милион евреи от Централна Европа. Гестапо признава, че поради необходимостта от голям брой превозни средства такова огромно преселване ще удари германската военна икономика. Въпреки това, те са готови за изпълнение на плана в замяна на 10 хиляди товарни автомобили, които ще бъдат използвани изключително на Източния фронт. Британците решават, че Бранд е нацистки шпионин, изпращат го в Кайро и там го арестуват. Още в началото на книгата си Вайсберг-Цибулски признава пълната липса на документални източници потвърждаващи, че Хитлер някога е планирал физическо изстребление на евреите. Основната теза в книгата на Вайсберг е, че по време на войната евреите са поели инициативата за сключване на сделки с германците, че много от тези сделки са били успешни и че следователно е било възможно да се договори с германците евакуирането на цялото еврейско население на Европа през Втората световна Война. Това ясно показва, че германското правителство дава предимство на емиграцията като истинското решение на еврейския въпрос.

Известно е, че по време на цялата война Германия получава оръжия и валута чрез Швейцария. Ръководителят на Главното управление на имперската безопасност (RSHA) Калтенбрунер е възмутен от сделките на нацисткото ръководство с евреите, като в Нюрнберг дава следните показания:

„Чрез Бехер Химлер правеше най-гнусните неща, които бяха възможни. Тяхната същност е, че през и чрез Бехер, съвместни комитети в Унгария и Швейцария отпускаха на евреите първо въоръжение, а след това суровини и валута. Имах разузнавателни данни за тези действия и веднага се изказах против тях, но се обърнах не към Химлер - би било безполезно - а към Хитлер”.

Всеки е запознат с факта, че под знамето на Хитлер срещу СССР воюват 150 000 евреи - следователно няма никаква логика в това, че по същото време Хитлер ги е унищожавал. Фактът, че евреите са воювали под знамето със свастиката косвено потвърждава от „Военно-исторически журнал” № 9 от 1990 г. на стр. 39-46, където се разказва за условията на пребиваване в съветски плен, а също и от съветската архивна информация, където се показва броя на пленниците по националност. Там ясно се посочва броя на еврейските военнопленници – 10 173. Цяла сухопътна дивизия!

Майорът от Вермахта Роберт Борхард – евреин по произход, получава Рицарски кръст за танковия пробив на съветския фронт през август 1941 г., а след това е изпратен в Африканския корпус на Ромел, който се опитва отвоюва Палестина за евреите. Там той е заловен от британците. През 1983 г.- малко преди смъртта му, Бордхард разказва на германски студенти: „Много от евреите, воюващи за Германия през Втората световна война искрено вярваха, че тяхно задължение е да защитят родината.” Тази откровеност предизвиква скандал в германската преса.

Полковник Валтер Холандер - чиято майка е еврейка, по време на войната е награден и с двете степени Железен кръст и рядкото отличие - Златен немски кръст. Холандер получава Рицарския кръст през юли 1943 г., когато неговото противотанково подразделение унищожава 21 съветски танка в Курската офанзива.

Най-високопоставеният евреин в нацистка Германия е фелдмаршал Ерхард Милх - вторият човек в Луфтвафе след фелдмаршал Херман Гьоринг. Милх е тясно свързан с нацисткото движение от края на 1920 г. – заемайки поста директор на Луфтвафа, оказва на видните дейатели на нацистката партия услуги от финансов и транспортен характер - подарил е на Хитлер отличен самолет, а всеки месец превежда на Гьоринг по 1 000 марки от фонда на компанията. Преди и по време на войната той фактически оглавява Луфтвафе, замествайки Гьоринг. Именно Милх ръководи създаването на новият реактивен „Ме-262” и ракетите „Фау”. Веднъж офицер от Гестапо предоставя на Гьоринг документи доказващи, че редица служители от неговия персонал - включително Милх са евреи по рождение. Запознавайки се тези документи Гьоринг изрича знаменитата фраза: „В своя щаб аз решавам кой е евреин и кой – не”.

В същото Луфтвафе като офицер-пилот е служил и бившият германски канцлер Хелмут Шмид - внук на евреин, който никога не се е оплаквал от тормоз от страна на чистокръвните немци и не скрива: „Само в моята авиочаст имаше 15 - 20 момчета като мен.”

Не само в Луфтвафе, но и в германския флот винаги са служили евреи, полуевреи и четвърт евреи. По-специално командира на линейния кораб Бисмарк е полуевреин и не харесва нацистите. Той демонстративно се отказва от нацисткото приветствие и вместо това козирува с ръка към фуражката.

Евреинът Л. Фараго в книгата си „Играта на лисиците” (New York, 1971 г.) описва разузнавателната служба на ген. Канарис – Абвера „гъмжеше от евреи, включително чистокръвни”. От юни 1941г. агент под номер А.2408 става барон Валдемар Опенхайм. Особена известност в шпионската агенция на нацистите печели унгарският евреин Андру Джордж, който помага на Айхман в замяната на евреи с необходимите за Райха товари. През 50-те години, след като излежава няколко години за сътрудничество с „нацистите”, той сменя името си и се превръща в успешен бизнесмен. Един от най-известните германски тайни агенти сред жените по време на Втората световна война е Вера Шалбург (Vera Schalburg), родена през 1914 г. в Киев в еврейско семейство. Вера работи като танцьорка в нощен клуб в Париж, а след това се премества в Хамбург, където става любовница на високопоставения служител в Абвера Хилмар Диркс. Диркс я взема на служба в Абвера, където тя се утвърждава като най-добрата немска жена-шпионин. През септември 1940 г., Вера и други двама агенти са стоварени на брега на Шотландия, но скоро всички са арестувани. Нейните другари са обесени като шпиони, а Вера изчезва. Предполага се, че е провербувана от британците – в британското военно разузнаване (MI5) личното дело на Вера Шалбург все още е засекретено.

Държавният департамент на САЩ се договаря лесно с ръководителя на Абвера - адмирал Канарис за свободното преминаване на любовничкия равин Йосеф Ицхак Шнеерсон от Райха до неутрална Холандия. Операциите по извеждането на равини от окупирана Полша се ръководи от подполковника от Абвера д-р Ернст Блох - син на евреин. Интересното, че и съименника му евреин д-р Едуард Блох - лекар от Линц е лекувал майката на Хитлер и самия Адолф през детството му - през 1940 г. получава лично от разрешение на Фюрера да замине в Съединените щати.

Евреинът Теодор Гилберт² е един от личните лекари на Адолф Хитлер в периода 1936 - 1945 г. - дотогава, докато той изпада в немилост пред приятелката на Фюрера Ева Браун. Ева твърди, че Гилберт има свински привички и отказва да се обръща към него заради мръсотията в кабинета му.

Хитлер страда от язва и през 1943 г. румънският маршал Йон Антонеску му препоръчва известната диетоложка от Виена – фрау Марлен фон Екснер. Срещу 2 000 райхсмарки на месец тя се съгласява да готви специално за Фюрера. През май 1944 г. Гестапо надушва, че прабаба ѝ е еврейка и го съобщава на Хитлер. Фюрерът им казва: „Е и какво? Защо ме безпокоите напразно? Не можете да съобразите какво трябва да се направи? Арианизирайте нея и цялото и семейство!” (арианизиране означава да се направят арийци).

Веднага, след като се докоснахме до еврейските подчинени на Хитлер е необходимо да си припомним и неговия първи началник на охраната - евреинът Емил Морис³, който лежи в баварската крепост Ландсберг заедно с Хитлер и другите лидери на националсоциалистическото движение. Именно там през юли 1924 г. под диктовката на Хитлер, Морис записва първите глави от известната книга „Моята борба”. По-късно работата започва да се върши от секретаря на Фюрера - Рудолф Хес. До 1927 г. Морис работи като постоянен шофьор, след което постъпва на служба в СС. През 1931 г. Морис е хванат от Хитлер в леглото с любимата му Гели Раубал в мюнхенския му дом и прави огромен скандал, заплашвайки да го застреля. Въпреки това, Морис само е отстранен от близкото обкръжение на Хитлер. До заминаването му в Нюрнберг на 18 септември 1931 г, Хитлер води многобройни скандали с Гели, свидетели, на един от които стават съседите му. На сутринта на 19 септември 1931 г. Гели Раубал е намерена мъртва в апартамента на Хитлер. Разследващите установяват, че е самоубийство - въпреки че в Мюнхен е разпространен слухът, че лидерът на NSDAP е застрелял Гели от ревност. През 1933 г. Морис получава титлата шурмбанфюрер, а през 1939г. оберфюрер от СС. По време на войната през 1940 – 1942 г. Морис служи в Луфтвафе и е демобилизиран през 1942 г. със звание оберлейтенант. След войната съдът за денацификация го осъжда на 4 години трудов лагер.

Защо евреите не споменават, че през 1941 г. еврейската терористична организация „Лехи” (Lochame Cheryth Israel), която е водена от бъдещия израелски премиер Ицхак Шамир е подписала споразумение с нацистка Германия за съвместна война срещу Англия? В теорията на холокоста изобщо не се споменава за мащабното сътрудничество на еврейската върхушка с Хитлер, за свободното напускане на евреите от окупираните територии, за съществуването на еврейската охрана и еврейските зондеркоманди в лагерите и гетата, за активното участие на евреите на страната на Хитлер в битката за Палестина. Тук говорим не за наличие на „холокост”, а за отговорността на еврейския народ за участието му във Втората световна война.

² Авторът греша относно еврейския произход на д-р Теодор Гилберт Морел. – Бел. ред.

³ Емил Морис има един пра-дядо евреин, което според Нюрнбергските расови закони му дава право да бъде считан за „почетен ариец”, но не и за евреин. – Бел. ред.

От него се страхуваше Гестапо

Историята на Раул Валенберг поражавя въображението. Раул Валенберг едва ли не е канонизиран и се смята за самопожертвователен герой, защитава унгарските евреи от нацистите. Този шведски еврей, архитект по образование, дребен търговец по занимание, по инициатива на американски еврейски организации пристига в Будапеща без дипломатически статут, а шведският външен министър Гюнтер му позволява от шведското представителство в Будапеща да ръководи гигантска машинация за продажба на шведски дипломатически паспорти на евреи. Валенберг е посредник в прането на пари от търговията с евреи чрез семейната си банка. С продажбата на паспорти Валенберг натрупва огромно състояние - оборотът на неговия „бизнес“ достига десетки милиони долари. Цената на паспортите е плаваща – особено за богатите евреи, от които Валенберг иска по 10 000 щатски долара. За да не се губи времето с по един-два паспорта, нацистко-ционистката международна банда на Валенберг започва да продава на желаещите да отидат в Палестина така наречените „колективни охранни паспорти.“ От тези паспорти са продадени десетки хиляди. При такъв мащаб празните бланки скоро свършват и Валенберг организира печатане на фалшиви бланки на паспорти в местните печатници.

Валенберг развива и друг бизнес: - той наема жилищни сгради из цяла Будапеща, нагло ги обявява за дипломатически неприкосновена шведска територия и ги дава под наем на евреи. В наетите помещения намират подслон и храна до 10 хиляди евреи. Заедно с помещенията е нает и цял автопарк за превоз на „шведските мигранти.“

Всичко това съвпада с политиката на германците по изселването на евреите в Палестина и затова те гледат благосклонно на тази търговия - още повече, че Валенберг редовно им плаща рушвети. Параходите с унгарските евреи редовно отплават от Румъния. Трудно е да се повярва, че чрез своите агенти в Швеция, нацистите не разбират поне в общи линии смисъла на неговата мисия. Представете си – върви поголовен холокост, а някой си Валенберг продава на евреите в Унгария документи показващи, че собствениците им са защитени от Кралство Швеция. Какви шведски хартийки могат да спрат нацистите от „унищожаване наред на всички евреи само за това, че са евреи?“ Казва ни се, че холокостът е най-голямото престъпление на геноцида и никакви закони, заплахи и конвенции не могат да удържат нацистите в общото унищожение на евреите! Нищо друго освен фалшивите хартийки на Валенберг!

Творците на мита за холокоста твърдят, че героизмът и дипломатическият талант на Валенберг са помогнали да се убедят нацистите в истинността на подправените документи. Как загриженият американски швед, загриженият дипломат би могъл да го направи? Казва ни се, че героят понякога е писал тези документи направо на място, измъквайки евреите от вагоните на влаковете - отправящи се към „лагерите на смъртта.“ Представете си тази сцена: Наоколо ожесточение и озлобление, ужасът от войната, нацистките палачи извършват холокост, а из града се носи някакъв неясен тип и размахва пред очите на нацистите някакви листчета и забранява (!) на Гестапо да върши своя произвол !!! И гестаповците... го слушат!!!

В бележника си Раул има записани телефоните на Адолф Айхман - 357-513, 157 - 569. В мемоарите си шведският дипломат Ларс Берг описва срещата на Айхман и Валенберг в бара на един хотел в Будапеща. Айхман нарича Валенберг в очите „мръсно куче“ и обещава да се справи с него (явно евреите Айхман и Валенберг не успяват да си

поделят парите от търговията с евреи). В следствие на това шведското посолство в Берлин прави представление по повод оскърбителното и очевидно недипломатическо поведение на оберщурмбанфюрер Айхман, който, разбира се, не е бил доволен, че покрай германците минават много пари.

Скоро възникват подозрения, че Валенберг специално разпространява слухове за унищожаването на унгарските евреи и подкупва германците да правят сплашващи акции. За сътрудничеството си с нацистите Валенберг е арестуван и депортиран от съветските окупационни власти, за което шведското правителство е напълно информирано от Александра Колонтай в Стокхолм. Разбира се, съветското ръководство е трябвало да научи от Валенберг подробности от работата му с германците, международните интриги с негово участие и получените задачи в периода след предаването на германците в Будапеща. Сега на много хора не им се иска света да разбере това, до което са се докопали съветските следователи. Забъркани са и шведите и американците и ционистките лидери, защото историята за „спасяването” на унгарските евреи е всъщност цинична търговия с нацистите - еврейския живот срещу кръвта на руските войници.” Шведският външен министър - официално изпратил Валенберг в Унгария все още пази в тайна дадената му директива. Под натиска на фактите и доказателствата през 1990 г. ЦРУ е принудено да признае съществуването на „косвените контакти на Валенберг със Управлението на стратегическите служби. През май 1996 г. ЦРУ разсекретява редица материали свързани с Валенберг, които потвърждават подозренията, че в Унгария той е изпълнявал задачи на Управлението на стратегическите служби на САЩ. В тези материали се посочва, че Валенберг е „неофициална” свръзка между американското разузнаване и „Унгарското движение за независимост” (!?).

Телепати и параноици

Имам много въпроси, действително много. Но когато се опитам да получа отговори се натъквам единствено на обиди. Когато приведа аргументи не ми възразяват по същество, а започват да унижават и да се присмиват. Същото нещо виждам и по отношение на съмняващите във всички форуми и блогове. След като холокостовците привършат с обидите към опонента и благоволят да обсъждат по същество, доводите им се свеждат, като правило, до препращане към Уикипедия, където същите евреи са написали статии със стандартен набор от измислици за холокоста.

Като се задълбоча в тези статии разбирам, че легендата за холокоста почива на необосновани фантазии, слухове и измислици. От любопитство прочетете какво евреите пишат в многочислените графомански опуси за холокоста - изглежда, че лично са присъствали на всички тайните съвещания на нацистите. Всички тези истории обикновено съдържат фраза, конструкцията на която е заимствана от приказките: „а после Хитлер (Химлер, Хайдрих и така нататък) даде устна заповед...”. Също много често срещана практика е четенето на мислите и отгатване чувствата на нацистите.

Четейки тези откровения на телепати, аз винаги мисля защо те ме мислят за идиот?

Създателите на мита за холокоста се опитват да компенсират липсата на документални и веществени доказателства с посредствени произведения на изкуството

- включително поезия, песни, танци, мюзикъли. Например, историята за Бабий Яр отначало е прието да се изучава по бездарното стихче на Евгений Евтушенко-Гангута „Бабий Яр” (което той е откраднал от поета Влодов) и едноименната симфония на Шостакович. След това по нареждане на КГБ, Анатолий Кузнецов написва лъжливата украинофобска книга „Бабий Яр”, определена като „роман-документ”, въпреки че за никакви документи там няма и идея, но съдържа в изобилие садомазохистичните фантазии на автора - добре известен в Съветския съюз алкохолик и перверзник. След като избягва на Запад, признава сътрудничество с КГБ, алкохолизира се и умира няколко години по-късно.

Всеки е чувал за „яркото доказателство за холокоста” - дневникът на Ане Франк. Само че в този скандален дневник - написан след края на войната от професионални писатели, няма нито думичка за какъвто и да е холокост - но дневникът е изпълнен с изброяване несметните запаси от хранителни продукти, доставяни на еврейското семейство по време на войната, както и описание на гениталиите на момичето. Малко хора знаят, че баща ѝ - Ото Франк върти крупен бизнес с Вермахта - той ръководи фирмата „Опекта”, която предоставя на нацистката армия пектин - прилаган като емулгатор при сгъстяване на бензин за запалителни бомби и като препарат за съхранение на дарената кръв, спасила живота на не един германски войник по фронтовете на ВСВ. Бащата на Ане е имал възможност да изведе семейството си от Холандия, но жаждата за пари се оказва по-силна. Сътрудничеството на Ото Франк с нацистите го превръща в очите на холандците в нацистки лакей. Когато германските окупационни власти в Холандия осъзнават мошеничествата на Ото Франк при изпълнението на договора му с Вермахта, той скрива семейството си в огромен офис. Само че холандците предали нацисткия слуга и той и семейството му заминават за трудовите лагери. Ане Франк попада в лагера Аушвиц-Биркенау, след това с други

затворници е евакуирана по-далече от съветските войски - в лагера Берген-Белзен, където на 14-годишна възраст умира от тиф, след като лагера вече е освободен от британците (по ирония на съдбата епидемията от тиф в лагера избухва поради липса на инсектицида „Циклон Б”). Ото се разболява в Аушвиц, но в лагерната болница германците го излекуват. След края на войната Ото Франк наема професионални драматурзи за литературна обработка на дневника на дъщеря си и печели многомилionoно състояние от продажбата на това „потресаващо писмено доказателство за чудовищните престъпления на нацизма срещу човечеството.”

Рисунката на Йозеф Бау - „Побой”. Холокостниците смятат Бау за „изключителен художник”.

Митът за Холокоста е базиран на мемоарите на „оцелели по чудо“ и многочислени произведения на изкуството, подобни на „Дневникът на Ане Франк“. Очевидно е, че теорията на холокоста не се основава на факти, а на художествена литература, тълкуване на съмнителни истории, слухове и пресилени интерпретации на свидетелствата на „оцелели по чудо“. Поради липсата на фотодокументи „експертите на холокоста“ досега илюстрират своите работи с многократно разобличавани фалшиви фотографии, кадри от игрални филми и примитивни рисунки на неадекватни хора (една от тези рисунки на „художникът-илюстратор“ Давид Олиер е върху корицата на книгата).

През 1968 г. Еврейският исторически институт във Варшава публикува историята на някакъв Самуел Зилберщайн - полски еврейин, оцелял в не по-малко от десет лагера: „лагерът на смъртта“ Треблинка, „лагерът на смъртта“ Майданек и в добавка още приблизително осем „обикновени концентрационни лагери“. Един от „чудотворно оцелелите“ Моше Пеер в интервю, публикувано в канадския вестник „Газет“ през 1993 г. заявява, че като дете в лагера Берген-Белзен е преживял ни повече, ни по-малко от шест обгазявания!

„По време на Втората световна война, като момче на единадесет в концентрационния лагер Берген-Белзен Моше Пеер попада в газовата камера поне шест пъти. Всеки път той остава жив, наблюдавайки с ужас как жени и деца около него отслабват и умират. И досега Пеер не знае как е успял да оцелее“.

Нещо повече, никой освен него не е насъбрал достатъчно наглост да лъже, че в Берген-Белзен е имало газова камера. Тези случаи не само, че не доказват „холокоста“, а напротив - говорят, че никакъв „холокост“ не е имало.

Свидетелствата на по чудо оцелелите и „заклученията на експертите“ относно броя на хората, които могат да се вметят в газовата камера, преди всичко напомнят разсъжденията на схоластиците за броя дяволи, които могат да се поберат на върха на игла (нямат ли един корен думите „холокост“ и „схоластика“?). Един от основните разказвачи за холокоста е оберштурмфюрер Курт Герщайн, който на процеса в Нюрнберг твърди, че в Белзек, в дървените газови камери с площ от 25 квадратни метра натъпкващи 700-800 души (т.е. 28 до 32 на квадратен метър!). Малко по-малки „оценки“ на вместимостта на камерите дават други разказвачи, които не са виждали сами газовите камери, но знаят според слуховете. Някой си Рахил Ауербах дори съобщава, че в камерите мистериозно са натъпквани „три пъти повече хора, отколкото те събират“. Също така са впечатляващи констатациите на схоластиците, че в пещта на крематориума е можело да се натъпкат по 6 до 12 трупа и да се изгорят в рамките на няколко минути. Най-малкото време за изгаряне на труповете според схоластиците е 4 минути, най-голямото - 25. Например, най-„реалистичният“ от тях - Константин Симонов в книгата си „Лагер на смъртта“ предполага, че в газовата камера от тридесет и шест квадратни метра са вкарвали 250 души, а в пещта на крематориума 6 трупа са изгаряни за 25 минути. Подобни невероятни твърдения - предположения има много и именно на тях се опират основните научно-схоластични проучвания на теоретиците на холокоста. Ако не вярвате, само за проба опитайте да убедите който и да е еврейин, че не могат да бъдат изгаряни в пещ на крематориум 6 трупа за 25 минути...

На евреите никак не им се удава да обяснят какво представлява явно кабалистическата цифра „шест милиона.“ Ако ги попитате „Да повярваме, че един

милион евреи са загинали в Аушвиц, но къде и защо са умрели останалите пет?” - ще видите, че евреите всячески ще избягват отговор - понякога опитвайки се да те обидят. Заветната цифра „шест милиона” 7 пъти е била произнесена на процеса в Нюрнберг (и как успяха да ги преброят?). Някакъв капитан Дитер Вислицени в Нюрнберг заявява, че Айхман уж „лично му е казал за около 4 милиона убити евреи, понякога е назовавал цифрата 5 милиона” (преди това Вислицени е жестоко измъчван от „чешките комунисти” и пред съда е бил в невменяемо състояние). Друг дребен чиновник - Хетел, работил и за американците и за руснаците, в писмено изявление пред съда на 26-ти ноември 1945 г. посочва, че през август 1944 г. Айхман лично „му казал”, че вече е убил шест милиона евреи. На процеса в Израел самият Айхман категорично отрича масовите убийства на евреи и заявява, че е помагал на еврейските функционери - т.е. ционистите, да спасят евреите и установяват процес на емиграция към Палестина. Независимо от това, евреите, обосновавайки цифрата „шест милиона” продължават да се позовават на думите на Вислицени и Хетел, уж чути от Айхман!

Легендата за холокоста изобщо не обяснява пълната липса на останки от жертвите на предполагаемите масови убийства и появата на цифрата „шест милиона” доста преди края на войната. Косвено за липса на холокост говорят и милионите „оцелели по чудо”. Ако са верни твърденията, че е унищожено цялото европейско еврейство, това означава унищожаване на целия европейски еврейски елит - политици, учени, музиканти, писатели и т.н. Въпреки това привържениците на такъв „холокост” назовават само една жертва - някакъв учител от Варшава на име Хенрик Голдшмит (Януш Корчак), починал от тиф в концентрационния лагер Аушвиц.

В същото време, сред по чудо е преживелите „холокоста” милиони евреи се оказват много видни изследователи на холокоста – Ойген Когон, Симон Визентал, Симон Вейл, Самуел Писар, Ели Визел, Саул Фридлендер, Анри Красуцки, Зигмунт Бауман, Израел Шахак, авторът на книгата „Нацистският геноцид с отровен газ” Жорж Велерс, Херман Лангбейн и Шмуел Краковски, също много дейци на културата - писателите Йехел Динур, Стефан Цвайг, Кити Харт, Херман Розенблат, Филип Мюлер, Юрек Бекер, Пол Целан, Ефраим Кишон, политици - главата на правителството на Народния фронт в предвоенна Франция Леон Блум, бившите председатели на Кнесета Дов Шилански и Шеевах Вайс, християндемократът Ерик Блуменфелд, членът на Централния комитет на Френската комунистическа партия, Мари-Клод Вайан-Кутюр, австрийският социалист Бенедикт Кауцки, председателят на Европейския парламент и френския министър на здравеопазването Симон Вейл, председателят на министерския съвет на Полша Юзеф Циранкевич, равини - главният равин на Тел Авив Меир Лау, Лео Бек - най-големият равин на нашето столетие, деятелят на науките – философът Жан Амери, носителят на Нобелова награда по физика през 1992 г. Жорж Шарпак, финансистът Джордж Сорос и много други.

(Открит донос до центъра Визентал за Джордж Сорос - Съобщавам, че на 10 ноември 2010 г. г-н Глен Бек в неговата радио програма, посветена на Джордж Сорос заяви:

„Сорос редовно е помагал на баща си при извършване конфискация на имуществото на евреите, изпратени в лагера на смъртта Аушвиц. Джордж Сорос е бил част от системата за унищожаване на европейското еврейство ...” Сто процентовият еврейин Сорос (Шорош) в младостта си доброволно е сътрудничил с нацистите и е работил в учрежденията на нацистката администрация, организираща депортирането на унгарските

евреи. Припомняйки си тези години, той пише: „...десетте месеца (окупацията на Будапеца) бяха най-щастливите в живота ми... Ние (заедно с баща му) водехме рискован живот и добре прекарвахме времето си. „ По-късно Сорос заявява, че „не се чувства виновен и не чувства угризения за тези 10 месеца в Будапеца.” Моля Сорос (известен още като Шорош) да бъде подведен под отговорност пред съда заради доброволно му сътрудничество с нацистите и за участието му в масовите убийства на унгарските евреи).

Следвоенното германското правителство на ФРГ изразява готовност да заплати обезщетение само на онези евреи, които са минали през ужасите на еврейското самоуправление в гетата или са били в трудови лагери и затова толкова много евреи си измислиха съответното минало - пише в книгата си „Индустрията на Холокоста” евреинът Норман Финкелщайн и иронично добавя:

„Ако всеки, който твърди, че е оцелял в лагерите казва истината - често възкликваше майка ми - кого тогава е убил Хитлер?”

Еврейският немскоезичен вестник «Aufbau» от 30 юни 1965 г. съобщава, че броя на евреите - оцелели от Холокоста, както и искащите обезщетение от правителството на Германия за страданията, понесени между 1939 и 1945 г. се увеличава непрекъснато и за десет години - 1955-1965 г. се е утроил, достигайки 3,375 милиона (без да се броят евреите, живеещи в страните от Източния блок). По данни на организацията „Клеймс конференс” през 2012 г., по чудо оцелели от холокоста, живеят в 47 (!) държави. Според доклад на правителството на Израел в началото на 2004 г. – 59 години след края на Втората световна война, по целия свят живеят 1 092 000 по чудо оцелели от холокоста, като около половината от тях - в Израел. Ако приемем тази съвкупност от оцелели и вземем средната продължителност на живота от 70 години – актюерските⁴ таблици за смъртността ще покажат, че към 1945 г. по чудо преживелите холокоста евреи са 11 000 000 (със съвременната продължителност на живот в Израел от 79 години, този брой ще бъде малко по-малко от 10 милиона). Така, колкото и да е парадоксално, съвременните израелски социални работници и демографи станаха авторитетни отрицатели на холокоста.

За да се обоснове все някак абсурдната цифра от шест милиона, в центъра на Яд Вашем в Израел (един от големите световни центрове за пропаганда на холокоста) измислиха PR кампания: 60 години след края на войната там най-накрая решиха да установят имената на „шестте милиона.” Всеки може да влезе в сайта им, да измисли някакви имена на „жертви” и попълни произволен брой под формата („Живях в Бобруйск, на съседната улица живееше момичето Роза, което след края на войната не се върна.” И едно и също момиче Роза може да присъства в базата данни 20 пъти - с различни фамилии, имена, дати, места за раждане и пребиваване - един запомнил така, друг иначе, а вече са минали повече от 70 години и безумието започва...). Никой не проверява тези имена, защото основната цел на PR кампанията е по всякакъв начин да се достигне цифрата от шест милиона картона. Посочване на времето, обстоятелствата, оръжието за убийство и доказателство за факта на смъртта, разбира се, няма, което прави картончетата на Яд Вашем безполезен пропаганден боклук. Мисля, че ако Яд

⁴ Актюерът е специалист, който отговаря за създаването и развитието на финансови и застрахователни продукти, схеми за здравно и пенсионно осигуряване. – Бел. ред.

Вашем разшири своята база данни като работи с добре запазените архиви на концентрационните лагери в Бад Аролзен, Червения кръст в Женева, с архива на лагера Аушвиц в Москва, с архива за евакуацията, архивите на гетата, много по-бързо биха стигнали цифрата 6 милиона. И това би било потвърдено от автентични архивни документи. Само че това не би бил броя на жертвите, а броя на оцелелите по чудо. Но Яд Вашем не се интересува от оцелелите. Този център на пропагандата на холокоста преследва съвсем различна цел.

В действителност в Бад Аролзен са успели да дигитализират всички десетки милиони записи за всеки депортиран, разселен за принудителен труд или интерниран в лагер. Те са предадени на Яд Вашем (които очевидно няма да го наложат върху тяхната база данни от боклуци). Ако целта на Яд Вашем беше истината, а не промиването на мозъци, не би трябвало да събират всякакъв информационен боклук за „Роза, момичето от съседния двор”, а дигитализираните картони на евакуационните архиви, архивите на гетата (Юденрат) и градските управи и биха ги наложили върху готовата цифрова база данни на Бад Аролзен. Така бихме могли надеждно да разберем къде по време на войната е бил и къде се е преместил всеки еврейин.

Но повтарям – в Яд Вашем го знаят, но не трябва да го публикуват за всеобщо обозрение и използване. Как да публикува многомилionenната база „оцелели по чудо от холокоста”, което би било най-убедителното доказателство за липсата на масови убийства. Но на практика вече го има – това е анкетата за получатели на помощи от различни фондове. Би било много интересно да се проследи по тази база кой и къде е бил по време на войната.

Фамилия <i>Авзерер</i> ³⁶⁷		Име <i>Леополд</i>	
Отчество <i>Иосович</i>		Отношение к главе семьи <i>глав. одиноч.</i>	
Пол <i>м</i>	Год рождения <i>1920</i>	Место рождения	
Специальность и стаж <i>Налоговый инспектор</i>		Национальность <i>евр.</i>	
Место жительства области (край) до эвакуации. район		Где работал до эвакуации. <i>инспектор</i>	
город, село <i>Львов</i>		Цех <i>финансовый</i>	
Кем работал (должность) <i>инспектор</i>		№ списка <i>22</i> стр. <i>1</i>	
		№ по списку <i>5</i>	
Где поселен (адрес) <i>Андруш. обл. О-кудурск.</i>		Где работает в настоящее время	
<i>Широ с. к-3 Ворошилов.</i>		Учрежд. <i>к-3 Ворошилов.</i>	
		Должн. <i>инспектор</i>	

Тази жертва на Холокоста – Авзерер Леополд, самотен, 21 г., успява да попадне в списъка на евакуация в Лвов, за да може поради крайната си необходимост да кове победата в тила като общ работник в ТКЗС „Ворошилов“.

Днес на територията на бившия Съветски съюз се осъществява мащабен еврейски план за всеобщо поставяне на „холокостни” табели, паметници, плочи, камъни и стълбове - за укрепване в съзнанието на хората съществуването на „холокоста” и „специалните еврейски страдания”. На тези табели като правило е изписана

стандартната фраза: „На това място на (ден, месец) през 1941 г. в резултат на холокоста бяха разстреляни N хиляди евреи.” В огромната си част от случаите това е място на разстрел, а не място на погребение (познайте защо?). Поразява не само този циничен и нацистки в същността си процес на разделяне жертвите на фашизма на жертви на холокоста и всички останали, по-малко значими. Поразява и невероятната глупост на местните власти, водени на повод от фалшификаторите на историята. Представете си идва в града група хора с ярмулки и тъжни лица и казват: „По време на войната близо до гарата бяха разстреляни 16 000 евреи. Ние сме длъжни да увековечим паметта на жертвите на холокоста така, че никога да не се повтаря”. Интелигентният човек разбира се, иска време, за да проучи въпроса - да потърси данни в различни архиви, да потърси мнението на историците... По-малко умният изненадано ще попита откъде е известно това и ще получи стандартния отговор: „По чудо оцелелият Изи Рабинович видял как са ги събрали и извели от града, а след това оттам се раздали откоси автоматична стрелба”. Ако този не много умен човек набере наглост и попита къде са погребани тези 16 000 евреи ще получи също стандартния отговор, че преди отстъплението си германците са изгорили телата, а пепелта са разпръснали. И тъй като няма погребение ние ще увековечим мястото, където евреите са доведени за разстрел, иначе това може да се повтори.

Или мислите, че те все пак глупаво ще ви разкажат истината, че 80 % от евреите от този град са евакуирани, а останалите 20 % през цялото време на окупацията за живели в гетото на улицата в близост до Общинския съвет?

Пълна липса на здрав разум

Освен липсата на реални доказателства за целенасочено унищожаване на евреите по време на холокоста, теорията изненадва и с пълната липса на здрав разум. Как можем да си обясним, че едни евреи спокойно са си живеели, служили, работили заедно с германците и никой не ги докосва, а други - без видима причина ги разстрелвали? Как можем да си обясним, че някои евреи уж са застрелвани на място, а други ги извозвали на хиляди километри, за да ги унищожат по много сложен начин с помощта на абсолютно непригодно за убийства средство против въшки в случайни помещения с остъклени шперплатови и неуплътнени врати, без вентилация, без средства за защита на „персонала”, „изсипващ” гранулите Циклон Б през отвори на душовете точно на главите на жертвите? Как можем да си обясним, че едни от докараните в лагера в Аушвиц евреи са унищожавани без регистрация, докато в същия лагер в продължение на години живеят хиляди други евреи с картони за регистрация и нелогопедно медицинско обслужване? И ако приемем, че германците са наистина толкова безмилостни и кръвожадни палачи, тогава къде е здравият смисъл при умъртвяването на хора с бавно отделящ се инсектицид, а не с бойни газове?

Като един от най-впечатляващите примери за отсъствие на здрав разум, може да се приведе легендата за Бабий Яр. Според тази легенда айнцацкомандата, която е предназначена за борба с партизаните и саботьорите, в пълен състав и с помощта на допълнителни сили (всичко около 1 200 души), се занимават с разстрела на повече от тридесет хиляди евреи, а в този момент Киев гори, в него се разпореждат диверсантите на НКВД, убиват германски войници и взривяват сгради. Е, аз не мога да разбера какъв рационален мотив би накарал внимателните и изпълнителни германци с цената на

живота на стотици свои хора да се откажат от своята бойна мисия и да правят това, което може спокойно да се направи и след месец и след два.

Нека да повярваме, че в Бабий Яр за един ден германците са застреляли над 30 хиляди евреи (различни „експерти” твърдят, че там общо са застреляни 100, 200, 300 000 – като че ли цифрите ги взимат от тавана). От този масов разстрел, извършен според легендата в началото на войната, не са открити никакви следи. Тогава защо разсъдливите германци не използват този - според разказите ефективен метод за целия процес на холокоста? Представете си - влиза опитна айзацкоманда ексекutori и специалисти по изгаряне на трупове в „лагера на смъртта” или в гетото. Седмица-две и половин милион души ги няма, набързо изгарят труповете, както в Бабий Яр и безследно разпръсват пепелта. Приключват, почиват няколко дни в лагерния бордей, поплуват в басейна, напарят се в сауната - и влизат в следващия „център за унищожение”. Една такава айзацкоманда базирана на опита от Бабий Яр би провела за девет месеца целия холокост безследно. И не трябва да се местят на хиляди километри огромни маси от хора, да се гори дефицитно гориво, да се маскира газовата камера като душ, да имат работа с взривоопасно и отровно средство против въшки... Защо германците така внезапно губят здравия си разум?

Липсата на здрав разум е най-забележима в икономическата безсмисленост на унищожаването на евреите. Още в началото на 1941 г. германците имат значителен недостиг на работна ръка – както в Германия, така и в окупираните територии. Те принуждават да работят за тях и водят до промишлените си центрове и земеделски райони работна сила от цяла Европа. С какво еврейските ръце са по-лоши от другите? Защо е било необходимо да се харчат огромни усилия, да се отклоняват оскъдните ресурси и да се унищожават стотици хиляди работници? Ако наистина е трябвало да бъдат унищожени - къде по-умно е да ги унищожат след края на войната.

И тук стигаме до най-важния въпрос - а защо на Хитлер изобщо му е трябвало да унищожава евреите? Създателите на митовите на Холокоста твърдят, че по всяка вероятност не ги харесвал много. Това пак е пълна глупост - ако толкова много е мразил евреите, че да не може да ги гледа - би ги унищожавал наред! Но той не е в състояние физически да убие милиони американски евреи - дори не може да убие шепа италиански евреи, които Мусолини защитава, той никога не се докосва до българските и белгийските евреи. На хиляди евреи от Германия и окупираните територии се разрешава да излязат в емиграция. Какъв е смисълът да унищожи част, а да не обръща внимание на останалите? Ако той наистина е имал толкова силна неприязнь към евреите като цяло - няма да се успокои само с част от евреите... За какво му е било всичко това на Хитлер? Дали не е заради производството на сапун и абажури?

Аз не споря – дори германците могат да извършват необмислени действия, но не и когато здравия разум и логика отсъстват буквално във всичко? Може би си струва да разберем от психолог - може ли абсолютно рационалните германци да реализират напълно ирационалните истории на Холокоста? Ако „да”, тогава каква е причината така напълно да оглупеят в този случай?

Ще спомена само с един шрих здравия разум при германците. След края на войната победителите изземат 346 хил. германски патента. Резултатите от научните изследвания в промишлеността и всички обществени и дори частни изследователски институции са иззети от собствениците им и ги пресмятат не в брой страници, а в

хиляди тона - както заявява Америка централна научно-изследователска станция Райтфилд (Охайо) - „безусловно най-мощното събиране на секретни научни документи” с общо тегло 1,5 хил. т. След извършеният анализ на всички конфискувани материали и осъществявайки много идеи съдържащи се в тях, - по признание на американските експерти „придвижават американската наука и технологии с години, а в някои случаи с цяло десетилетие напред.”

Г-н Лестър Уолкър пише в списание „Харпер мегазин” (октомври 1946 г.), „Материалите за секретните военни изобретения, които доскоро бяха само десетки, сега представляват натрупване в общия размер на 750 хиляди... За да се намерят съответстващи английски термини на новите немски понятия се наложи да се създаде нов немско-английски специализиран речник, който включва около 40 хиляди нови технически и научни термини”.

В американски официален доклад се посочват редица отделни изобретения и резултати от научните изследвания на германските учени в областта на приложната физика, в изучаването на инфрачервените лъчи, в изобретяването на нови смазочни средства, синтетична слюда, методи на студена обработка на стомана и т.н., които са получили широко признание от американските учени. Така в доклада се посочва:

„От тези безценни документи научихме начина на изработка на най-добрия в света кондензатор. Кондензатори се използват с милиони в радиотехниката и производството на високочестотна апаратура... но този кондензатор може да издържи почти два пъти по-високо напрежение от нашите кондензатори. За нашите радиоспециалисти това е истинско чудо.”

По отношение изобретенията в текстилната промишленост в доклада се казва:

„Събраните секретни материали съдържат толкова много нови неща, че повечето американски специалисти по текстил не бяха на себе си...”

За трофеите от лабораториите на концерн И. Г. Фарбениндустри се заявява:

„...но най-ценните тайни бяха получени от лабораториите и фабриките на голямата немска химическа компания Farben. Никъде и никога не е имало толкова ценно съкровище на производствени тайни. Тези тайни са свързани с производството на течни и твърди горива, за металургическата индустрия, за производството на синтетичен каучук, текстил, химикали, синтетични тъкани, лекарства и багрила. Един американски специалист в производството на бои каза, че германските патенти включват методи и рецепти за получаване на 50 хил. вида оцветители и повечето от тях са по-добри от нашите. Ние вероятно никога нямаше да бъдем в състояние да създадем някои от тях. Американската индустрия пристъпи напред най-малко с десет години”.

Може да се приведат редица други изявления, съдържащи се в различни доклади:

„Не по-малко впечатляващо е придобитото от специалните екипи на съюзниците в областта на производството на храна, в медицината и военното изкуство”, напълно невероятни „трофеи” от последните

достигания на авиацията и производството на бомби.” ”Най-голямата ценност за бъдещето - казват другаде - са германските тайни в областта на производството на ракети и реактивни снаряди,... както стана известно, германците в края на войната имат в различни етапи от производство и развитие 138 типа дистанционно управляеми снаряди... използват всички известни досега системи за дистанционно управление и наблюдение: радио, къси вълни, проводникови комуникации, управляващи електромагнитни вълни, звук, инфрачервени лъчи, светлинни лъчи, магнитен контрол, и т.н. Германците са разработили всички видове ракетни двигатели, който позволяват техните ракети и реактивни снаряди, да достигнат свръхзвукова скорост. „

През септември 1949 г. австралийският премиер Чифли заявява по радиото, че ползата, която донасят на Австралия 6-те хил. получени патента и преместените в Австралия 46 германски експерти и учени не се поддава в парично изражение.

„Австралийската промишленост - казва той - с помощта на немските секретни материали е в състояние да изведе страната си сред най-развитите страни на света в областта на технологиите. „

Може ли да се повярва, че германците са запазили хиляди тонове тайни научни документи, а унищожили всяка снимка, чертеж или скица на газова камера или автомобил-душегубка?

Възможно ли е да се повярва, че германците са захвърлили единични образци на ултрамодерна секретна военна технология, а не са оставили една газова камера или автомобил-душегубка?

Възможно ли е да се повярва, че германците, които пускат близо хиляда балистични ракети всеки месец, които реализират система за управление на ракетите по радарен лъч, които през 1945 г. пускат повече от хиляда реактивни изстребителя (!) – са превозвали милиони хора на стотици километри, за да ги убият в дървена барака, като използват токсичните емисии от трофеен танков двигател?

* * *

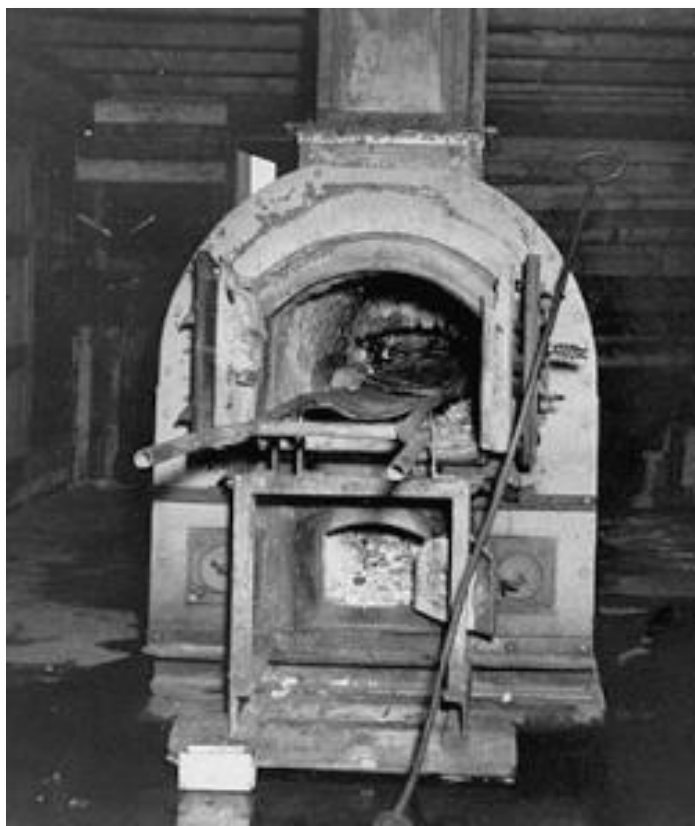
Въпреки това, не ракетите и летящите чинии преди всичко показват липсата на истина в историята на Холокоста, а муфелните печи. Всички холокостници с нетърпение ще се опитват да ви убедят, че нацистите са изгорили милиони евреи в муфелните печи и като доказателство за това ще се позоват на някакво писмо до строителното управление на Аушвиц, където се обсъжда поръчка за пет муфелни печи.

Но какво е муфелна печ? Академичният речник обяснява, че муфел (нем. muffel) - е затворена камера, в която материалът се поставя така, че да не е в контакт с продуктите на горенето. Топлината от продуктите на горенето се предава на отопляемия материал през стена от огнеупорни тухли. Често камерните печи с муфел се наричат муфелни печи.

Ясно ли е? Муфелната печ е огнеупорна кутия, в която слагат това, което трябва да гори, а тази кутия се слага над електрически реотан или горящо гориво (дърва, въглища, газ, и т.н. Защо се прави това? За да не се смесва прахта на мъртвите с пепелта

от горивото. Още не е ясно? Обяснявам - урните с прахта на починалите в германските концентрационни лагери са давани на роднините за погребение. Всички описания на крематориуми в лагерите са придружени от описание на хранилище за десетки хиляди такива урни! Безкрайните редици от урни с етикети, действат на освободителите депресиращо, но въпреки това урните напълно противоречат на митовете за холокоста както идеологически (защо да пазят прахта на мъртвите в лагерите и да уточняват причината за смъртта?), така и в технически аспект. Урните са най-често от един вид проста изпечена глина. Срещу заплащане - заедно с уведомление за смъртта, ги изпращат на роднините по пощата. Има война, в германските концентрационни лагери пламтят епидемии от тиф, холера, грип, пневмония, туберкулоза и ако някой евреин получи известие за смъртта на неговия роднина заедно с урната с праха му и разписка за 60-100 марки за доставката и кремацията – това не се възприема като нещо свръхестествено, а още по-малко като „холокост“.

Техническото противоречие се крие във факта, че заради своята неефективност и ниска производителност муфелната пещ в крематориумите не отговаря „на масово унищожение на трупове“, защото е създадена за кремация на едно тяло. Освен това изисква двойно повече гориво, отколкото при изгарянето само с огън (това е очевидно - в муфелната пещ между огъня и изгаряното тяло има огнеупорна стена - муфел).

**Устройство на муфелна пещ в крематориума
Аушвиц-Биркенау**

**Незавършен крематориум в Майданек.
На преден план се виждат урни.**

Урни в лагера Бухенвалд

Пропагандните трикове

От много години помежду си спорят две схоластични училища на „професионални изследователи на холокоста” - „интенционалисти” и „функционалисти”. Първото се основава на факта, че холокоста се е случил спонтанно, без заповеди от по-горе и е проведен от немската бюрокрация от антисемитски подбуди. Вторите търсещи броя дяволи на върха на иглата свързват холокоста със заповед на Хитлер „най-вероятно устна”, тъй като многогодишните стремежи да се намери в архивите такъв документ са неуспешни. Между другото - бащата на изтъкнатия представител на интенционалистите Гунар Хайнзон е загинал през 1943 г., но не в пламъците на холокоста, а в студените води на Атлантика - капитан III ранг Шранга Хайнзон е бил командир на нацистка подводница. Той също е включен в свещената цифра „шест милиона мъртви души”.

Липсата на доказателства в подкрепа на холокоста вдъхновява въображението на „изследователите на холокоста” и им позволява свободно да представят различни концепции за холокоста - психологическа, богословска и други – сред които най-обширната група образува социологическата: социално-икономическа, социално-политическа, социално-психологическа, социално-културна. Всички тези направления от дълги години осигуряват „научен дебат” и медийно покритие, обилно финансирани от различни източници.

Привържениците на теорията за изстребление на евреите се наричат екстерминисти (от английски език exterminate - унищожавам, разрушавам). Провеждане на дискусия с тях е много трудно. Екстерминистите не признават аристотеловата логика и се ръководят от обърканите предписания на Талмуда. Според методологията

на екстерминистите, ако един факт може теоретично да се случи, той се приема като доказан. На практика този техен метод за приемане на доказателства изглежда така: ако на един германски картечар му бъдат дадени сто патрона – значи са убити най-малко сто евреи, тъй като пестеливите германци опитват да убият с един куршум, колкото се може повече евреи. Безполезно е да се твърди, че стрелецът е бил на първа линия на фронта, където няма евреи и не би могло да има, че заповед да стреля по цивилни евреи по принцип никой не може да му даде и така нататък. Ако например вие се твърдите, че никой и никъде не е разстрелвал евреите на Днепропетровск - веднага ще ви възразят, че там са загинали 30 000 души, което е добре известен факт и не се нуждае от доказателства и е без значение, че с нищо не е потвърден. Значи антисемитите в продължение на много години са се опитвали да скрият доказателствата. Екстерминистите никога не търсят доказателства - за да се потвърди теорията на холокоста те априори се основават на факта, че са били унищожени 6 милиона евреи (тази цифра не се обсъжда!) и всяко събитие се тълкува единствено като потвърждение на тяхното унищожаване.

Във връзка с това е важно да се отбележи още един забележителен момент от методологията на екстерминистите - те имат място на изпълнение, но нямат места на погребение. Нека ви напомня – в Европа не са намерени никакви масови гробове на евреи - жертви на холокоста (починалите от тиф или затворници от лагерите или загиналите в погроми не трябва да се смятат за такива). Ето защо, всички паметни плочи не указват, че „тук са погребани“, а че „тук са разстреляни (унищожени).“ Липсата на останки и други веществени доказателства - свидетелстващи за унищожаване не притеснява никого. Основното нещо е, че съществува общоизвестния факт за разстрела. Според холокостниците, разстрел просто не би могло да е нямало, защото 30 (50, 100, 200) хил. са били разстреляни! Този метод може да се нарече „настолен холокост.“

През 1996 г. властите на литовския град Мариампол решават да построят паметник на десетките хиляди евреи, уж убити там. За да бъде изграден паметника на точното място са извършени земни работи там, където според твърденията на „очевидците“ са разположени масовите им гробове. Прекопан е огромен участък от района, но за съжаление (или за щастие!) така и не е намерено нищо.

За стрелбата можеш да лъжеш, колкото си искаш, но когато става дума за наличието на гробове започват трудностите. Така, че труповете няма, а изчезналите евреи спокойно се разхождат из Маями, Бронкс, Буенос Айрес и Хайфа. За Маями си спомням не случайно - през 70-те години само в относително малкия американски (на другия край на света от холокоста) курортен град Маями, има 5 000 по чудо преживели холокоста.

Всички евреи обичат да преразказват безименни съобщения (каквито не съществуват в природата) „Всички евреи от Киев... в 8 часа сутринта да се съберат на ъгъла на улицата... или ще бъдат застреляни.“ Понякога питам холокостниците – обяснете как на ъгъла на малка улица едновременно могат да се съберат повече от 30 000 души с вещи, каруци, талиги и т.н.? Защо измисляйки и разпространявайки тази глупост искате да кажете, че гоите са идиоти? В крайна сметка само идиот би повярвал в такава глупост! В тази следвоенна фалшификация забравят да уточнят главното - кой се смята за „евреин“? Така че не е ясно - ако татко е евреин, а мама е украинка – трябва ли да се явя в 8 часа сутринта?

Като цяло – всичко свързано с Бабий Яр е построено върху безсъвестна, крещяща, и нагла лъжа. Липсата на останки от евреи обясняват с това, че всички трупове уж са изгорени. А защо не са намерени никакви следи от изгаряне и разстрели - те не обясняват, а въпреки това продължават да вадят от „настолния холокост” абсолютно невероятни цифри на уж убити там евреи.

Тази силно съмнителна история за безследното изгаряне в течение на месец на 100 000 трупа в Бабий Яр преди всичко потвърждава това, че ни смятат за пълни идиоти. Безскрупулните наглеци, измислили в този трактат стрелбата са изправени пред проблема с липсата на трупове, който те решават с елементарната измислица, че преди идването на съветските войски телата са извадени от гробовете и изгорени на огромни клади. Запазени са снимки на Извънредната комисия за разследване на злодеянията на фашистките нашественици, направени един месец след предполагаемите изгаряния. На тези снимки можем да видим девствения пейзаж на дерето на Бабий Яр без абсолютно никакви следи от кладите, които според измислицата са с дължина до 70 метра! Въпреки това една от фотографиите, на която ясно се вижда непокътната трева на дъното на дерето е наречена „Площадката в Бабий Яр, където са изгаряни труповете.” Това изгаряне на трупове в промишлени количества е трябвало да остави не само десетки тонове пепел и неизгорели останки, но и пътища за достъп, по които са били доставяни на стотици тонове дърва.

Снимка номер 117 „Площадката в Бабий Яр, където са изгаряни труповете” (1943 г.) от приложените на документални фотографии на Киевската областна комисия за съдействие на Извънредната комисия за разследване на злодеянията на фашистките нашественици. Място на съхранение - ЦДКФФАУ, од.зб. 0-4251.

На снимката няма следи от клади, остатъци от пепел, приспособления, дърва и пътища за транспортиране на дървесина. Според създателите на мита за разстрелите в Бабий Яр - само преди два месеца на това място са разкопани гигантски масови гробове и инсталирана огромна клада (до 70 м), за да изгори 100 000 трупа, като в строителството и са използвани тежки решетки, релси и т.н.

Веднага след като си докоснахме до измислиците около Бабий Яр следва да си припомним, че в американските архиви съществуват фотоснимки от въздуха, направени от Луфтвафе на 23 септември 1943 г. на Бабий Яр – т.е. в момента, когато според версията на екстерминистите там се е повеждало изгаряне на трупове в мащаб, който няма прецедент в световната история. На тези снимки с висока резолюция, на които се виждат не само дърветата, а и храстите - не се вижда огън, няма дим, няма следи нито от пожари, нито от изкопани гробове, нито следа от каквато и да е дейност – същия девствен пейзаж като на съветската снимка, направена след половин месец.

Сегашният метод за „тълкуване на холокоста” най-ясно се проявява в надписите под снимките. Екстерминистите взимат някаква снимка – дори не е задължително на нея да има изобразени евреи и я интерпретират в контекста на холокоста. Ако евреите на снимката вървят - значи „Евреи отиват в газовата камера”. Ако евреите седят - значи „Евреи в очакване на разстрела.” Ако на снимката няма евреи - значи „Тук са погребани застреляните евреи.” Всички евреи обожават гореспоменатата фотография, където във Варшавското гето на преден план има еврейско момче по къси панталони с вдигнати ръце. Тази снимка всеки си я надписва, както пожелае – водят евреи на разстрел, към газовата камера... Отделете малко време и си организирайте едно увлекателно разследване в англоезичната част на интернет. Проследете какъв е станал хлапака впоследствие и разберете какви скандали са свързани с него и с тази снимка.

С фотографиите е свързан и най-зрелищният образ на метода на холокоста - „нагнетяването на ужаса.” В интернет задължително ще се натъкнете на набор от фотографии, които изобразяват планини скелетообразни лагеристи, загинали в последните дни на войната от тиф и други заболявания. Холокостниците буквално са натъпкали интернет с тези ужасни картини, професионално заснети от британски и американски фотографи. По това време инфраструктурата на Германия е разрушена от бомбардировките на съюзниците, в лагерите не достига „Циклон Б” (за борба с въшките) и лекарства, започват епидемии. Обърнете внимание на снимките в един и същ лагер – бил той Дахау, Аушвиц, Бухенвалд, и др. – на едно място съвсем не слаби и живи затворници и скелетообразни трупове. Тези трупове на хора, които не са евреи и са починали от тиф, опитват принудително да ни представят за жертви на холокоста (всъщност нищо повече от известното). Но къде е тук „холокоста”? Такава евтина измама и манипулация на фактите отново убеждава, че на холокостниците не можеш да вярваш за нищо.

Що се отнася до тези снимки, ще направя епидемиологично отклонение: смъртността при коремен тиф и туберкулоза рязко нараства при отслабналите от глад хора. Затворниците от лагерите си спомнят, че сред умрелите от болести през последните месеци на войната, евреите са били най-малко, защото до последния ден на войната, чрез Червения кръст получават хранителни пратки от JDC и не са ги споделяли с никой.

Един от основните похвати при създаването на мита за холокоста е методът за създаване на контекст и добавяне интерпретации в новинарските репортажи. Вероятно всеки е забелязал, че всякаква удобна новина в еврейските медии винаги се опакова в подходящ „холокостен” контекст. Например, когато в Украйна открият безименен масов гроб, без да проверят фактите еврейските медии веднага ще напишат, че това са жертви на холокоста. Опаковат така внимателно, че смисълът на новината се оказва не фактът за намерения гроб, а съществуването на холокоста, защото новината със сигурност ще се увенчае с напомняне за „шестте милиона” и „изстреблението на евреите само защото те са евреи”. Като правило после се оказва, че това са жертви на НКВД, умрели в концентрационен лагер червеноармейци, разстреляни поляци или кримски татари, но за създателите на мита за холокоста установяването на истината е на последно място и опровержения никога не се допускат. За да насочат вашите мисли в правилната посока към холокоста, към всяко съобщение от Киев - дори икономическо, добавят, че там в Бабий Яр са били унищожени десетки или стотици хиляди евреи. Все по-често четем, че някой норвежки (гръцки, румънски, немски, английски, и т.н.) депутат заявил, че холокостът никога не се е случвал. В медиите думите му ще заемат само една десета от информационното съобщение, а останалата част ще бъде в контекста на холокоста: - осъждане, интерпретации, коментари, разказ за шестте милиона.

Отбелязвам, че през последните години към всяко съобщение за Втората световна война екстерминистите се стараят да добавят коментари за геноцида над евреите и „шестте милиона жертви на холокоста.” Това създава илюзия не само за съществуване на холокоста, но също така и че той е бил най-значимото събитие през тази война. Евреите започват все по-често да пишат не „по време на Втората световна война”, а „по време на холокоста.”

Основен прием на холокостниците може да се нарече „обръщането с главата надолу.” Произвели с годините толкова много лъжи, сега изискват доказателства от гоите, че това не е лъжа! Лъжите усилено са натрупвани през първите десетилетия след войната и никой не е правел от холокоста култ. И самата дума не е била известна. А когато започва усилената „промоция” на холокоста - многото лъжи започват да се възприемат като реалност. Сега не евреите, а ние трябва да доказваме нещо. Те са лъгали безотговорно, а ние трябва да се доказваме. Докажете казват, че стрелба в Бабий Яр не е имало!

И сега отново за най-важното. Факти, доказващи съществуването на холокоста няма. Има само думи, белетристика, фалшификации. Митът за холокоста е създаден чрез многократно повторение на някои измислици, авторът на които често е трудно да се намери. Холокостниците обикновено се цитират един друг като авторитетни източници, но ако се проследи произхода на първичната информация, лесно може да се убедите, че в 99 % от случаите това са недоказани панически слухове за времето на войната от преразказите на „по чудо оцелели от холокоста.”

Откъде са взети тези измислици? Лекарите казват, че във всички страни, при всички народи, около 3 % от хората са шизофреници (макар еврейските изследователи да твърдят, че процентът на евреи сред хората с психични разстройства е много по-висок). По време на социални катаклизми, предприемчивите шизофреници са най-активните генератори и разпространители на различни слухове и измислици, най-често невероятни (това е добре известно на политическите консултанти, които при

изпълнение на много от своите задачи на първо място се опитват да „размърдат” шизофрениците така, че те да „поведат” нормалните хора). Да предположим, че през лагерите и гетата по време на войната са минали два милиона евреи - това означава, че най-малко 60 000 от тях не са били напълно здрави хора.

И точно тези десетки или дори стотици хиляди, уплашени от депортации, скърбящи евреи развълнувано произвеждат различни митове и слухове. Видят например как във вагона посипват с вар по време на дезинфекция и надават вик, че ето - тровят евреи. Водят в лагера новодошлите въшлясали евреи за първи път в живота си да вземат душ - и неспокойните еврейски шизофреници изплашено надават вопли, че от дупките на душа се лее отрова. Болните хора винаги си мислят, че искат да ги убият. След това тези енергични, но не много здрави хора са викани на съдебните процеси, където разказват всякакви параноидни небивалици. Много от тези душевно болни точно там в съда получават припадъци - например на процесите на Айхман и Демянюк в Израел. Друг признак за такова безумство се явява зациклянето, маниакалността. Ако такъв луд се заеме с темата за холокоста – то с години и неуморно ще говори и пише за нея. Психиатрите могат да ви кажат, че тези - най-меко казано неуравновесени хора, са предразположени към написването на фантастични графомански текстове (графоманията е отличителен признак за изобилюето от „холокостна” литература). С една дума - ако искате да проследите произхода на практически всички холокостни истории, вие винаги ще дойдете до показанията на „очевидци” (в действителност съвсем не са много), които едва ли могат да се нарекат адекватни личности. Въпреки това, техните фантастични показания са широко разгърнати от политработниците на холокоста за различни политически и финансови цели. Защо тогава тези безумни измислици започнаха да повтарят вече здрави евреи – това са отделни социологически, психологически и отново - **финансови причини.**

Обща информация (независимо от холокоста): Психиатрите твърдят, че да се спори с шизофреник е трудно, но не защото той е умен или е винаги прав, а защото той вижда света по различен начин и логическите заключения за него са нищо. Ако шизофреникът води спор, то той и неговият събеседник могат да говорят за различни неща, използвайки едни и същи думи. Ако предмет на спора е налудничава идея, то да я опровергаваш и убедиш шизофреника по принцип е невъзможно: налудничавата идея за него е над реалността и всички факти; при тях не идеята следва действителността, а действителността следва нея.

* * *

Ревизионистите убедително разобличиха мита за холокоста, предоставяйки много и неопровержима информация, но холокостниците продължават упорито да се повтарят. Затова борбата против наложения върху нашето общество култ към холокоста преминава в нова фаза - от разобличените лъжи към разбирането и противостоянието на талмудическите механизми, които заставят евреите упорито да повтарят очевидната лъжа.

Всеки, който се е сблъсквал с мита за холокоста трябва да разбере, че те работят с такова понятие като „талмудическа лъжа”. Факт е, че Талмуда (инструкция за оцеляване на евреи сред гои) приветства и насърчава лъгането на гои. Затова евреите абсолютно спокойно ще ви разказват историите за ”шестте милиона” и направените от тях абажури. Какво трябва да се направи в тази ситуация? Само не бъдеш идиот. На

евреите няма да повлияят никакви ваши действия и поведение. Талмудът им е по-скъп. Може би в тази връзка не е случаен фактът, че 99.9 % от очевидците за „газови камери“, „Бабий Яр“, абажури, сапун от евреи и други прояви на холокоста са евреи?

Как действа „талмудическата лъжа“ най-добре се илюстрира от следния пример. През 1974 г., бившият агент на Гестапо и след това на „ловец на нацисти“ Симон Визентал и неговият екип обвиняват гражданинът на САЩ Франк Валус, пенсиониран работник с полски произход, в умопомрачителни зверства в Полша по време на Втората световна война. Най-малко единадесет еврейски лъжци свидетелстват под клетва, че Валус брутално е измъчвал и убил една стара жена, момиче, няколко деца и инвалид. Валус успява да получи от Германия документи, които доказват, че той не е бил в Полша по време на предполагаемите събития, а се е намирал в баварска ферма. Така, че обвиненията са снети, а до края на живота си Валус остава на свобода.

По същия начин евреи вдъхновено лъжат и по време на процеса срещу Иван Демянюк в Израел. Един от тях разказва, че Демянюк го е принудил да прави секс с мъртва жена в газовата камера и други небивалици. Адвокатите разобличават безсрамния лъжец и Демянюк е оправдан.

В митологията на холокоста евреите постоянно се позовават на „авторитети“, които са еврейски „учени“ и „експерти“. Само че техните академични степени не гарантират истината - нали заповедите на Талмуда приветстващи измамата на гои „в полза на евреите“ за тези „експерти“ са много по-важни от научните истини.

За възприятието на теорията на холокоста е важен моралният аспект. Например един от ключовите основатели на тази теория е Ели Визел - три десетилетия през сълзи говори за „еврейския сапун“. А стремителната си кариера на „експерт по холокоста“ започва с безсъвестната лъжа за изгаряне на живи евреи, която в продължение на много години той разпространяваше на всеки ъгъл, а и доста пари прибираще за своите лекции-проповеди. Многократно го хващат и в други лъжи. Дори се оказва, че татуирания му лагерен номер съответства на друго лице. Сега историята със сапуната от евреи е официално опровергана, а също така се отказаха и от версията за изгарянето на живи евреи. Това дава на всички пълното морално право да не вярват на Ели Визел и на другите, които умишлено са лъгали с години за еврейския сапун и „всеизгарянето“. А и как да се повярва, когато основният религиозен документ – Талмуда, насърчава лъгането на гои? Това, че лъжата на Визел е свята за евреите се потвърждава от неговата изключителна власт в еврейската общност. А за това - никой да не се съмнява в истинността на невероятните истории на Визел, евреите постигнаха присъждането му на Нобеловата награда за мир „в категория принос към тематиката, посветена на страданията на еврейския народ - жертва на нацизма“.

Днес в спора за фактите около холокоста, логиката се противопоставя на измислиците и наглостта. На екстерминистите им е все по-трудно да защитават своите небивалици. Бързото разпространение на информацията в интернет и свободния обмен на мнения ги лиши от монопола на медиите. Въпреки това, те до край ще защитават своите лъжи, защото холокоста е спойката, което свързва всички евреи. В действителност това е нова религия за евреите. Все повече и повече хора започват да забелязват несъответствия и абсурди и оспорват легендата за холокоста. Празните приказки и лъжите ще бъдат разобличени от осмислянето и строгите проверки на тези истории от десетки хиляди хора. Всеки ден се разкриват все повече неточни факти,

отваряйки картината на грандиозна лъжа. Истината бавно отвоюва своите позиции. Сплашването, проклятията, заплахите и обидите от реалното минало вече не са скрити.

Честно казано, изобщо не искам да разглеждам психологическите, социалните, етническите и религиозните причини за многочислените лъжи около „холокоста”. В края на краищата този мит се крепи не на тях, а на наивността на хората, които вярват, че просто не могат толкова нагло да бъдат измамени по тази „свята” тема. Въпреки това историята показва, че могат и постоянно да ги лъжат. Следователно основният въпрос на холокоста се заключава не в това – лъжат ли ви или не, а вярвате или не вярвате.

Аз не вярвам.

превод: bo_alexandrov@yahoo.com